

ஸ்ரீ :
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழியில்
திருக்குறுந்தாண்டகமும்—

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபலங்கரம்

அ ண் ண ங் க ர ா ச ா ரி ய ர் இ ய ற் றி ய
திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியவை

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது
திருநகஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக
வெளியிடப்பட்டன.

— மூன்றாம் பதிப்பு —

சென்னை, 1956-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி 15 அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம் :

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்

விலை ரூ. 2—0—0

துள்முக்கிணை வைகாசி விசாகம்

1956

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்குறுந்தாண்டகம்.

திருக்குறுந்தாண்டக மென்னும் இத் திவ்யப்ரபந்தமானது இந்த வுலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்த அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாருளிடமிருந்து சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆற்றங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றாகும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் இரண்டாவது ஆபிரத்தில் இரண்டாவது பிரபந்தமான அமைந்தது இது.

"வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கொங்கி வேற்கணர் கலையே கருதி, கின்றவாகிலிசை செஞ்சினைபுடைபேன்" என்றும், "சாந்தேத்து மென்முனையார் தடந்தோள் புணரின்பவென்னத் தாழ்த்தேன்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்த படி விஷயபரவணராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொன்னத் திருவுள்ளம்பற்றி 'விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்தாக்களைக் காட்டித் திருத்தமுடியாது; நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்' என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடுபட்டு "வேம்பின்புழு வேம்பன்றியுண்ணுது அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி உயவேன்" என்னும்படி அவகாஷித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாஷிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் 'இப்போது இவர்க்கு மம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப் பிறத்ததாகவேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழியினும் ஒழியும்' என்றெண்ணி எல்லைப் பொருள்களையும் விளக்குவதான திருமந்திரத்தையும் தனது ஷேனசீயம் முதலிய திருக்குணங்களையும் திருமந்தார்த்தத்துக்கு எல்லை விளமான திவ்யதேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க அவரும் வாய்வேண்டி யென்று தொடங்கி எம்பெருமானாகத் தருளின இடமே பரமப்ராப்யமென்று அதுபவித்தார். இங்ஙனம் அதுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வறுபவம் கித்யமாய்ச் செல்லுணைக்காக இவரைத் திருகாட்டிலே கொண்டுபோகவேண்டுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹ்வாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி 'யற்றாது' என்னுந் திருமொழியிலே "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போல்" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போல்" "பாம்போடொரு கூரை

யிலே பயின்றாற்போல்” “இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்” “வெள்ளத்திடைப்பட்ட கரியினம்போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பல வற்றை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினர்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யும்வகை பாஞ்சோதி!” என்றும் “அத்தோ வடியேற்கருளா யுன்னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழங்கைகள் பசி பசியென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே எம்பெருமான் இவர்க்கு முற்றமுதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்கும்ளவும் காம் முகங் காட்டுவோமல்லோம் என்று உதாஸீகனாயிருக்க, ஒருகணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார், மிகுந்த தாஹங்கொண்டவர்கள் சீரிலே விழுந்து சீரைக் குடிப்பதும் சீரைவாரி-மேலே பிறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே அப்பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலைபாலே வணங்கியும் கெஞ்சாலே கினைத் தும் தரிக்கப்பார்க்கிறார்—திருக்குறந்தாண்டகமென்னும் இத்திவ்வியப் பிரபந் தத்திலே.

தாண்டகம் என்பது தமிழில் ஓர்வகைப் பிரபந்தம். இது, அறுசீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினாலாவது, எண்சீர்கொண்ட அளவொத்த அடிகள் நான்கினாலாவது இஷ்ட தேவதையைப் புகழ்ந்துபாடும் பிரபந்தமாம். அறுசீர் கொண்டது குறந்தாண்டகமென்றும் எண்சீர்கொண்டது கெடுத்தாண்டக மென்றும் வழங்கப்படும்.

“மூவிரண்டேனு மிருகான்கேனும், சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளினுடவர், கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டகம் அவற்றுள், அறுசீர்குறியது, கெடிய தெண் சீராம், அறுசீரென்சீரடிநான்கொத்தல் கிறுவது தாண்டக மிருமுச் சீரடி குறியது, கெடியதிருகாற்சீரே”

எனப் பன்னிருபாட்டியலில் தாண்டக வகைக்கு இலக்கணமுரைத்தது காண்க.

குறந்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் மெய்யெழுத்து முட்படப் பதினைந் தெழுத்துக்குக் குறையாமலும் இருபத்தாறெழுத்துக்கு மேற்படாமலுமிருத்தல் வேண்டும். கெடுத்தாண்டகத்தில் அடிதோறும் இருபத்தா றெழுத்துக்கு மேற் பட்டே யிருத்தல் வேண்டும் என்கிற விதையுமுண்டு.

சைவப் பிரபந்தங்களுள் குறந்தாண்டகம் காண்பது அருமையாயினும் கெடுத்தாண்டகம் விசேஷமாகக் காணக் கிடைக்கும்.

...

....

*

புத்தக விளம்பரம்

காஞ்சிபுரம் கார்த்தமாலை ஆபீசில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய நூல்கள் யாவும் தமிழ் தெலுங்கு ஸம்ஸ்கிருத ஹிந்தி பாஷைகளில் கிடைக்கும். காலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தங்க ளெல்லாம் எளிய தெளிவுரையோடு கிடைக்கும். பூர்வாசாரி யர்களின் நூல்கள் யாவும் வியாக்கியானங்களோடு கூடவும் மூலம் மட்டுமாகவும் கிடைக்கும். யாவையும் ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயக்கரம் அண்ணங்கராசாரிய ருடைய பதிப்புகள். கியாடரைக் தருவித்துப் பார்க்க.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
திருக்குறுந்தாண்டகம்.

[ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதி பப்ளிகர் அன்னங்காசாரியர் இயற்றிய
நிவ்யார்த்த திரிகையுடன் கூடியது]

நிதியினைப்பவனத்துனை தெறிமையாற்றியவனெனார் *
கதியினைக்கஞ்சன்மாளக் கண்டுஞன்வண்டயாகும் *
மதியினைமறியவாழ்த்தி வணங்கியென்மனத்துவந்த *
விதியினைக்கண்டுக்கொண்ட தொண்டனென்விடுகிலேனே.

1

நிதியினை	{ (அன்பர்கட்கு) நிதியோன்ற வனும்	மாலை	{ அடியார் நிறத்தில் விவா மோதமே வடிவெடுத்த வனும்
பவனம் தூணை	{ பவனம்போல் இனியனும் தூண்போல் தாகனும்	வாழ்த்தி	{ என் வாழ்த்தி வணங்கும் படியாக என்னெஞ்சிலே வந்துநின்ற பாக்ய எவ ருதியுமான எம்பெருமானை
நெறிமையால்	{ ஒரு நெறிப்பட்டுச் சிந்திக்க வல்லவர்களுக்கும் பரம	வணங்கி என்	
நிதியை வல்	{ கதியாபிசுப்பவனும்	மனத்துவந்த	
லரர் கதியினை		விதியினை	
முன்	{ முன்பு		
கஞ்சன் மாள	{ கண்ணன் முடித்துபோம்படி	கண்டு	{ லேவிகப்பெற்ற
கண்டு	{ செய்து	கொண்ட	
அண்டம்	{ உலகக்களை	தொண்ட	{ அடியேன்
ஆனும்	{ ரகித்தருளினவனும்	னென்	
	{ (அடியவர்களை எப்போதும்)	விடுகிலேன்	{ (இனி ஒருவரையும்) விடமாட் டேன்.
மதியினை	{ நினைத்துக்கொண்டே விருப் பவனும்		

***—எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைப் பன்னியுரைத்து, என்னெஞ் சிலே வந்து புருத்த இப்பெருமானை இனி என் ஒருவரையும் விடமாட்டிகின்றிலே னென்விருர்.

நிதியினை=புதைத்து வைக்கப்படும் பொருள் நிதியெனப்படும். “மோ வேத கிஷிதம் குஹாயாம்” என்ற தைத்திரீய உபநிஷத்தினால் எம்பெருமான் நிதி யாக அறியப்படுவான்; “வைத்தமரகிதியாம் மதுருதன்” என்பர் கம்மாழ்வாரும். கிஷத்தினால் புதைத்துவைத்து ஆளவேண்டியதாக இருக்கும் காட்டிலுள்ள நிதி; எம்பெருமானாகிற நிதி அங்மனல்லாமல் கெஞ்சிலே புதைத்து ஆளத்தக்கதென வாசி காண்க.

நிதியானது தன்னைபுடையவர்களை இரவும் பகலும் கண்ணாறங்கவொட் டாது; எந்த வேளையில் யார் கொள்ளை கொள்வாரோவென்று தஞ்சாதிருப்பர் நிதியுடையார்; எம்பெருமானை புடையவர்களுமப்படியே; “கண்ணாக் கண்டு கழிவுதோர் காதலுற்றுர்க்குமுண்டோ கண்கள் தஞ்சாதலே” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பும் உறக்கமில்லை; கண்டாலும் * னைதாய்ந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை.

விநியுடைபவன் மார்பு கெறிப்பன்; - எம்பெருமானைக் கைக்கொண்டவர் களும் "எனக்காகும் விதரிக்கையே" "மாறுவதோ விம்மண்ணின்மிசையே" "எனக்கென்னினி வேண்டுவதே" "இவ்வெனக் கெதிரிவெனக் கெதிரிவெனக் கெதிரே" என்று செருக்கிப் பேசுவார்கள்.

விநியுடைத்தவனை உகைமெல்லாம் அதுவர்த்திக்கும்; எம்பெருமானைக் கைக் கொண்டவனையும் அப்படியே; "ஊத்தோயாபரிமயாச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" இவ்யாதிகள் காண்க.

விநியைவிழத்தவன் கதறிக்கதறி யழுவன்; எம்பெருமானை விழத்தவனுமப் படியே. ஸ்ரீராமபிரானுநிற வைத்தமாகிநியை விழத்த பாதாழ்வான் ஸைபிற் புரண்டு கதறியழுதானிறே. "நத் ச்ருத்வா பாதோ வாக்யம் சோகோபிபரிப் பூநா, விஸைப ஸபாமத்யே" என்றது காண்க. *பழுதே பலபகலும் போயினவென்று கதறியழுவார்கள். "இன்பத்தைவிழத்த பாபியேனெனதானி கில்லாதே" "எழில் கொள் கின் திருக்கண்ணினை கோக்கத் தன்னையு விழத்தேனிழத்தேனே" "உன்னைக்காண்பான் கானஸ்பாய ஆகாயத்தை கோக்கி யழுவன்" என்றிப்படியெல்லாம் கதறுவார்கள். "கொல்லிப்பயிதிகாரத்தே முறலிர்ந்தே தயாகவர்த்திதே—தன்யுபிர் முடிதேகை வுத்தமாகாந்திதம் கருணம்."—எம்பெருமானுடைய சிந்தனையை விழத்த ஒருகணப்பொழுதுகழியப்பெறுஞ் சும், கன்னர் ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொண்டால் எப்படி. கதறியழக்க நமோ அப்படி கதறி யழவேணுமென்பர் அறிவுடைமார்.

விநியானது வித்தாஞ்ஞானமணிந்த சில பாக்யசாலிகளுக்கே விடைக்கும்; எம்பெருமானும் பக்திவித்தாஞ்ஞானம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் போன்ற சில பாக்ய வான்களுக்கே. இவ்வனை மற்றும் பல உவமைய பொருத்தங்கள் கண்டு கொள்க.

பவதஜனை—தானானது பவஹ்நையும் தரித்துக்கொண்டிருந்து தன் கீழே ஒதுங்குவார்க்கு விழல் கொடுக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸகலலோக யோக ஸோம ஹந்தானாயத் தன்னடிச் சார்ந்தாரெல்லார்க்கும் தாபங்களைத் தணிக்கு மவனா விருத்தகால் தான் என்றது. கம் தானும் மாத்தானும்போலல்லாமல் அனை வரும் மிகவிரும்பிப் பற்றுத்தக்க தான் என்பதற்காகப் பவதஜனை என்றது.

நெறிமையால் நினைவவகை விநியை—மற்ற பொருள்களை நினைப்பதற்கும் எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் செவ்வாயிபுண்டு; "வினைதொறும் சொல்லுத் தொறும் செஞ்ச இடித்தலும்" என்கிறபடியே எம்பெருமானைச் சிந்தித்தமாத்நிரத்திலே *உன்னொழுதுகிக் ஞாந்தமுத்தொழிந்து உடம்பெனக் கண்ணீர் சோரகிற்றைப் பார்ப்தமாகையாலே இவ்வண்ணமாக வினைத்தலே நெறிமையால் வினைத்தலாம்; அப்படி நினைப்பார்க்கு உபாயமாகிசுப்பவன் எம்பெருமான் என்க.

உஞ்சலானக் கண்டுருள் அண்டலாகும்—சாதாரணத்தை கலிபுல் கஞ்சன் உபி ரோடிருக்குமளவும் எம்பெருமானுடைய ஆட்சி குன்றிகின்றமையால் அவனை உபிர்மாய்த்துத் தன்னுடைய ஐகதர்கைகதவத்தை கிலு கிறுத்திக்கொண்டா னென்றெது. "காட்டை காக்கையாலே தடவிக் கம்மனாப்பட்ட கோவுநீர ாகித்த" என்ற விவாக்கியான வாக்கியம் கோக்கத்தக்கது.

நிநியை—மதியென்பது வடசொல்; புத்தியென்று பெயர். "எய்ப்பென்னை வந்து கலிபும்போது அக்கேதும் காணுண்டி வினைக்கமாட்டேன், அப்போதைக்கிப் போதே சொல்லிவைத்தே னாங்கத்தாவனைப் பன்னியானே!" என்றும் "ஆமி டத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே காம் பாக்ய விருக்கும்போது எம்பெருமானைச் சிந்தித்ததைத்தால் பிறகு காம் சிந்திக்கப்பெறாத குறைநீர அவன்குணை கம்மைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனென்றவாறு.

புத்திக்கு வாசகமான மதி யென்னுஞ் சொல் இவ்வளவு அர்த்தத்தைத் தருவது லக்ஷணையால். புத்தியின் காரியமாகிய கினைத்தலைத் தானே செய்பவனென்றபடி.

மாலை—மால் என்னுஞ்சொல் பெருமையுள்ளவன், கருகிறமுள்ளவன், (அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹமுள்ளவன் என்ற பல பொருள்களைக் கொண்டது. "ஆசாரமோமுடையார் பக்கம் வ்யாமுத்தனாயிருக்கும்வனை" என்பது வியாகியான வாக்யம். அடியார்க்கு எத்தனை உபகாரங்கள் செய்திருந்தாலும் ஒன்றுஞ் செய்திலனாகவே தன்னை கினைத்துக்கொண்டு 'என் செய்வோம், என் செய்வோம்' ஒன்றே பாரிப்புக் கொண்டிருக்கையாய்த்து எம்பெருமானுடைய வியாமோஹத் தின் பரிசு.

வாழ்த்தியவனாகி என்மனத்துவந்த விதியினை—'வணங்கி' என்றதை எச்சத் திரி மனமாகக் கொள்க: வணங்க என்றபடி; கான்வாழ்த்தி வணங்கும்படியாக என் மனத்தே வந்து சேர்ந்தவிதியை என்றவாறு. அன்றியே, "என்மனத்து வந்த விதியினை வாழ்த்தி வணங்கி விடுகிறேன்" என்று அவ்விக்கவுமாம். விதி யென் னும் வடசொல் அமரகோசத்தின்படி பாக்கியத்தைச் சொல்லும். தம்முடைய பாக்கியமே எம்பெருமானாக வடிவெடுத்ததென்கிறார். ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெரு மானை இன்று காணப்பெற்ற அடியென் இனி விடமாட்டேனென்றாராஅற்று. ... *

காற்றினைப்புகுவித்தியைக் கடிமதினிலைக்கேற்ற
எற்றினை * இமயமேய எழிலெனினித் திரினை * இன்ப
வாற்றினைப்புகுவித்தியைக் கடிமதினிலைக்கேற்ற
கூற்றினை * குணங்கொண் டுள்ளம்! கூறுத்கூறுமாறே.

2

காற்றினை புகுவித்தியை	காற்று நீர் தீ முதலான பஞ்ச பூதமயமான ஜகத்தை சீர மாக வுடையவனும்	அவுணன்	{ இரணியனென்னும்) அசா னுடைய
கடி மதி	அனாஹப்பாரும்படியான	ஆர் உயிரை	அருமையான உயிரை
இலங்கை	மதினை யுடைத்தான	உண்ட	கவர்ந்த
செற்ற ஏற் பினை	இலங்கையுரியை முடித்த காளை போன்றவனும்	கூற்றினை	{ மருதயவுமான எம்பெரு மானை
இமயம் மேய	இமயமலையில் (திருப்பிரிதி யிலே) பொருந்தி வாழ்கிற வனும்	உள்ளம்	கெஞ்சே!
எழில் மணி திரினை	அழகிய மணித்திரன் போன் றவனும்	குணம்	{ திருக்குணங்களை முன்னிட்ட கொண்டு
இன்பம் ஆம் நினை	(வடிவெடுத்த) ஆனந்த வெள்ளமாயிருப்பவனும்	கூறு	அதுஸந்திக்கப்பாள்; (என்று தாம் சொன்னதும் அப்படியே அதுஸந்தித்த கெஞ்சை வேக்கி)
அமுதம் தன்னை	போனவுயிரை மீட்கவல்ல அமுதம்போன்றவனும்	கூறும் ஆறே	{ அதுஸந்தித்த விதம் என்னே! (என்று ஈடுபடு கிறபடி.)

***—தம்முடைய திருவுள்ளத்தை கோக்கிக் கூறுகின்றார்; கெஞ்சே;
எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அதுஸந்திக்கப்பாள் என்றார்;
அப்படியே அது அதுஸந்திக்கக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு 'கெஞ்சே! நீ அதுஸந்
திக்கும் விதம் என்னே!' என்று ஈடுபடுகிறார்.

காற்றினைப்புகுவித்தியை—பஞ்ச பூதங்களில் மூன்று பூதங்களைச் சொன்னது
மற்ற பூமியும் ஆகாசமுமாகிற இரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. பஞ்ச
பூதங்களின் காரியமாகிய உகைக்களைச் சொல்லிற்றாய், உகைக்களைச் சீரமாகக்
கொண்டுள்ளவனென்றதாஅற்று. சீரத்தைச் சொல்லும்படியான சொற்கள்
சரிசீலாயந்தமாகச் சொல்லி விற்குமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை
யென்றுணர்க.

கடிந்தினிவங்கசென்ற ஏற்றினை—பல மதின்களை அரணுகக்கொண்டிருந்த இனங்காபுரியைச் கடுகாடாக்கின மஹாவிரன் என்றவாறு.—“தினடாவும்புரு செங்கீரும் சீபும் கரம்புஞ் செறிதலையும், வேண்டாசாற்றமிரு முடல்” என்று சொல்லப்படுகிற இந்த ப்ராக்குதமான சீரம் இனங்காபுரியாகக் கொள்ளத்தக்கது. அது கடனாக் குழப்பட்டிருக்கும்; இது ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினால் குழப் பட்டிருக்கும். அது பத்துத் தலைகளைமுடையனான ஒரு பிரபுவினால் ஆக்கியிருக்கப் பட்டிருக்கிறது; இது பத்து இத்திரியங்களுக்கிடையே தலைகளைக்கொண்ட மகன் ஸென்றிற ஒரு பிரபுவினால் ஆக்கியிருக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அதில்லீதாபிராட்டி தினதலையை யடைந்திருந்தான்; இதில் ஜீவாத்மா சிறைவைக்கப்பட்டு வருந்திக் கிடக்கிறான். அங்குச் சிறிய திருவடிவத்து ஸ்ரீராமருளாதீர்த்தகம்பண்ணி காமேன சிறைவிடுத்ததுபோல, இங்கும் அத்திருவடிவைப்போல் மஹாபண்டிதர்களான ஆசாரியர்கள் பகவத்குணங்களை உபதேசித்துச் சிறை விடுவிக்க முயல்வார்கள். முடிவில் எம் பெருமானால் அவ்வினைகளை அழித்ததுபோல இந்த ப்ராக்குதசீரமும் எம்பெருமானருளால் தொலையும் என்றுணர்க.

இமயமேய எழிலணித்திரினை—இமயம் என்று பொன்னுக்கும் பெயருண்டாதலால் அப்பொருளும் இங்குக்கொள்ளக்கூடியதே; அப்போது மேற்பதத்தை ‘ரய’ என்று பிரித்து, பொன்போலப் புகர்கொண்டபின்னன்று உரைத்துக் கொள்க. அன்றியே, “என்னையான் இமயத்துள்ளான்” என்றவிடத்துப் போல, இமய மலையின் கணுள்ள திருப்பிரிதிலில் கித்யவாஸம் பண்ணுமவனென்னவுமாம். “ஏகாதுதன்நடம் பொழிவிடம்பெற விருத்த கல்மியத்துள்.....பிரிதி சென்றடை கெஞ்சே!” என்றதுகாண்க. அழகிய கீதாத்தனங்களைக் குறித்து வைத்தாற்போல் இனியனாபிரக்யப்பவனென்றது எழில் அணித்திரினை பென்றதனாக்.

இப்பவாற்றினை—ஆனந்தவெள்ளமே வடிவெடுத்திருப்பவன். விடாய்த்தவர்களின் விடாய்யெல்லாம் தீர்க்கும் ஆறு; எம்பெருமான் தாபத்தையத்தையும் தணிப்பவன். குளம் முதலானவை இருந்தவிடத்தே விருத்த உதவும்; ஆறு அங்கனக்காலமாக வேண்டியவிடத்தே திறந்துபாய்ச்சி விளைவித்துக் கொள்ளலாம் படியிருக்கும்; எம்பெருமானும் அப்படியே. வேண்டுவார் வேண்டுகிடங்கனிலே யெழுந்தருளிக் காதல் கடல்புரைய விளைவிப்பவன்.

அருந்தத்தனை—அன்பர்கட்கு ஆராவமுதமாயிருப்பவன். கடலில் தோன்றிய உப்புச்சாறுகிற அமுதம் வாய்கொண்டு பருகலாயிருக்கும்; இவ்வாராவமுதம் கண்டுகொண்டு பருகத்தக்கது. “ஏததேவாமருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” என்றது காண்க.

அயனாருருயிரையுண்ட உத்திரினை—சீழ்ச் சொன்னபடியே அமுதமாயிருக்கும் தன்மை அன்பர்களின் திறத்தேயத்தனை; பிரதிகூலர் திறத்திலோ வென்னில் ம்ருத்யுவாயிருப்பவன்; ப்ராஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பாம்போக்கியமான அமுதமாயிருந்த னன் தானே இரணியனுக்குக் கூற்றமாயிருந்தானிறே. அயனாருர் என்று அகா வரீக்கததை பெய்க்காம் சொல்லிற்றுகக்கொண்டு உரைத்தலுமாம். கூற்று—உடலையும் உயிரையும் வேறு கூருக்குப்பவன் என்று ப்ரமனுக்குக் காரணப்பெய்தி.

உள்ளம்—அண்மையினி; உள்ளமே! என்றபடி. “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறு” என்று அருளிச்செய்தவுடனே “நீ கூறுமாறே!” என்று கூறுகிற அருளிச் செய்திருத்தலால், இடைவிடத் திருவுள்ளத்தின் ஒரு விஷயமானது அது ஸந்தானம் சென்றமை தோன்றும். “உள்ளம்! குணங்கொண்டு நீ கூறுமாறே கூறு” என்று ஒரு வாக்ஷியமாகவே அவ்வித்து, ‘கெஞ்சமே! எம்பெருமானையு திருக்குணங்களை உனக்கு அதுணத்திக்கத் தெரிந்தவகையிலே அதுணத்தகனும் செய்’ என்று உரைக்கலாமாயினும் அது அத்துணைச் சிறவாது. ... 2

பாயிருப்பவனவதன் னுள் பருவனாதிரித்து* வாழோக்
காயிருத்தருதங்கொண்ட அப்பனை பெயர்வாரை*
வேயிருஞ்சோலைதழ்த்து விரிகதிரியநின்ற*
மாயிருஞ்சோலைமேய அமத்தனைவனவந்தினேனே.

3

பாய் இரு	பாந்து ஆழந்த திருப்பாற்	இரு	மிகப்பெரிய
பாவை தன்	கடலிலே	வேய் சோலை	முங்கிற்சோலைகளாலே குழப்
னுள்		குழந்து	பட்டு (அதனால்)
பருவனா	பெரியதான (மக்தா) மனை	விரிகதிர் இரிய	ஸூர்பன் கண் ணுக்குத்
திரிந்து	கழலச் செய்து [கடல்	கின்ற	தெரியாதபடி யிருக்கப்
வாழோக்கு	தேவர்களுக்குப் பகைபாதியா	மாயிருஞ்	பெற்ற
ஆய் இருந்து	யிருந்து	சோலை	திருமாயிருஞ்சோலை மலை
அமுதம்	அமுதமெடுத்துக் கொடுத்த	மேய	விலே
கொண்ட	தருவின	மமத்தனை	சித்யவாஸம் செய்தருள்கிற
அப்பனை	உபகாரகனும்	வனவந்தனை	மிடுக்கனுமான ஸர்வேச்
எம்பிரானை	எமக்கு ஸ்வாமியானவனும்	வனவந்தினேன்	வாரை
			வனவந்தப்பெற்றேன்.

***—தன்னை விரும்பாமல் பிரயோஜனாதாததையே விரும்பி அகன்று
போக நினைப்பார்க்கும் திருமேனி நோவக் காரியஞ் செய்தருள்பவனுயிரா கின்ருன்
எம்பெருமான்; விபவாவதாரங்களிலே இழந்தார்க்கும் உதவுதற்காகத் திரு
மாயிருஞ்சோலை மலை முதலிய திருப்பதிகளிலே கோயில் கொண்டாரா கின்ருன்;
அன்னவனை வணங்கியுயர்த்தேனென்கிறார்.

கடல்கடையும்போது மந்தாமலைமைய மத்தாக காட்டிக் கடைந்தனனாசலால்
'பருவனாதிரித்து' எனப்பட்டது. எம்பெருமான் அவாப்தனமஸ்த காமனாகையாலே
அவன் செய்தருளுக் காரியமெல்லாம் பிறர்க்காகவே யிருக்கும்; கிலா தென்றல்
சந்தனம் முதலிய பொருள்கள் பிறர்க்கு உபயோகப்படுவதற்கென்றே யிருப்பது
போலவே எம்பிரானாயிருப்பனென்பது விளங்க வாழோக்காயிருந்து என்றது.
"அமுதம் தந்த" என்னவேண்டியிருக்க கொண்ட என்றது—எம்பெருமானது
நினைவாலென்க. கடல்கடையது அமுதமெடுத்தது அவர்களுக்காக வல்லாமல் தன்
பேருது நினைத்திருத்ததனால்.

விரிகதிர் இரியநின்ற=ஸூர்ப் பிரணங்கன் உள்ளே புகவொண்ணாமல் கிழல்
செய்திருக்கையைச் சொன்னபடி.

... .. 3

கேட்கயாதுற்றதுண்டு கேளுபுகங்கொண்ட*
நூக்கெருவன்னாளுரைப் போதர்க்களிற்குண்டு*
வாக்கிஞர்க்குமத்தன்கும மனத்திற்றிரத்ததன்கும*
வேட்கையிதரவாங்கி கிருங்கினேற்கிவியவாரே.

4

பான் கேட்க	அடியென் (ஒரு விஷயம்)	வாக்கினால் கரு	மனமொழி மெய்களா திற
உற்றது	கேட்கவேண்டியதுண்டு;	மம் தன்னால்	முன்று காணக்களாலும்.
உண்டு	(மதுமாற்றமருளிச் செய்ய	மனத்தினால்	
	வேணும்.)	சொத்தை தன்	சுத்தையோடு
கேழல் ஆய்	வராதருபியாதி	னல்	ஆசையிக
உலகம்	பூமியைக் கேட்டால் எடுத்த	வேட்கையிதர	வாக்கி
கொண்ட	துக்கொண்டேறின	வாக்கி	பிடித்து அதுபவித்த
நூக்கெரு	பூப்போன்ற மெல்லிய வடி	விழுங்கி	வெண்கு
வண்ணாலை	வூடபாசன பெருமாரை	சேற்கு	
கன்னிவி	களவில் எழுந்தருளக் கண்டு	இவிய ஆறே	போக்யமாயிருக்கிறவிதம்
போதா கண்டு			என்றோ!

***—எம்பெருமானை ஒரு கேள்விகேட்கிறேன் என்கிறார் சமத்காரமாக. மஹா வராஹமூர்த்தியாகத் திருவவதரித்துப் பூமியை எயிற்றிற்கொணர்ந்த எம் பெருமான் கனலினெழுந்தருளிக் காட்சித்தந்தவாரே அப்பெருமானை மனமொழி மெய்களால் அன்போடு பிடித்து விழுங்கிவிட்டேன்; விஷயந்தரங்களை யது பவித்து ரவித்துப்போந்த எனக்கு இவ்விஷயம் பரமரஸ்யமாயிருந்தது; இப்படி யிருந்ததற்குக் காரணமருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கிறேனென்கிறார்.

கேட்க யானுற்றதுண்டு—கம்மாவார் தம்முடைய தீவ்யப்ரபந்தங்களிலே எம் பெருமானை கோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார்; பெரிய திருவந்தாழியில் "அருளுக்கவடுத் தெரிவுணரோம், அப்பெருகும் மிக இதுயென் பேர்" என்றும், "புனிப்புமிருளிகம்பும் நின்னகத்த, கீயென் செவியின்வழி புருந்தென்னுன்னாய், அவிவின்றி யான் பெரியன் கீ பெரியை பென்பதனை யாரறிவார், ஊன்பருகு கேயியா யுள்ளு" என்றும், திருவாய்மொழியில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுன் வைத்தாய், அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வான்?, குன்றென்னத் திகழ்மாடங்கள் குழ் திருப்போரான், ஒன்றெனக்கருள் செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே" என்றும் இவ்வளவே சில கேள்விகள் கேட்டார்; அவற்றுக்கு எம்பெருமான் ஒரு மாற்றமும் அருளிச்செய்திலன்: அப்படிப் பட்டவன் இவ்வாழ்வாருடைய கேள்விக்குமாதிரி மறு மொழி கூறப்புகுகிறானே? மாட்டானென்றே இவர் அறிந்துவைத்தும், நசையாலே கேட்கிறாராயிற்று. 'உன்னையறுபணித்த எனக்கு கீ பரம்போக்யனுயிருக்கின்றாயே, இதற்கு என்ன காரணம் சொல்லு' என்று கேட்கிற இவரது கேள்விக்கு ஸர்வஜ்ஞான எம்பெரு மானுடனும் என்ன மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யக் கூடும்? இவர் கேட்கிற கேள் விக்குத்தான் அர்த்தமுண்டோ? "அண்ணிக்கு மழுதுறு மென்னுவுக்கே" என்று மதுரகவியாழ்வார் தம்முடைய ஆனந்தத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டதுபோல இவர் தாமும் கேள்வியென்னும் விவரஜுத்தினால் தமது பரமாதந்தத்தையே பிரகாசிப் பித்துக் கொள்ளுகிறார்த்தனை என்று உணரக்கடவது. 'சர்க்கரையை நாக்கில் போட்டவுடனே தித்திக்கின்றதே, அதற்கு என்னகாரணம்?' என்று ஒருவர் கேட்டால் அக்கேள்விக்குக் கருத்து யாது?

சரத்தா என்னும் வடசொல் கிந்தை பெனத் திரிந்தது.

"பூக்கெழுவண்ணனாரை.....வேட்கைமீதுர வாங்கி விழுங்கினேற் கினிய வாரே! (இதுவென் என்று) கேட்கயானுற்றதுண்டு" என்று அவ்விப்பது. ... 4

இரும்பு வண்டிப் போல் எம்பெருமானுக்கு வந்த
அரும்பெறன்புபுகிட்டு அடிவழிநடுவந்தபோனேன் *
வரும்புயல்வண்ணனாரை பருவியென்னெத்துவைத்து *
கரும்பினிச்சாறுபோல் பருகினேற்கினியவாரே.

5

இரும்பு	இரும்பானது	(அன்றியும்)
அன்னு	பழுக்கக் காய்ந்து	(அடியார் இருக்குமிடந்தேடி)
உண்ட	கீர் { (அக்காய்ச்சலடங்கும்படி)	வருகின்ற
பேரல்	{ உட்கொண்ட ஜலம்போலே	மேகவண்ணனான அப்பெரு
எம்பெருமா	{ எம்பெருமான் திரத்திலே	மானை
துக்கு	{ என்னுடைய	கிட்டி
என்தன்	{	என்னெஞ்சிலே பொருத்தி
அரு பெறல்	{ பெறுதற்கரிதான அன்பைச்	வைத்து
அன்பு புகி	{ செலுத்தி	கரும்பின் இன்
கிட்டி	{	சாறுபோல போலே
அடிமை பூண்டு	வைக்கரியம் பண்ணி	பருகினேற்கு அதுபவிக்கப்பெற்ற எஞ்சு
உய்ந்து	{ உஜ்ஜிவிக்கப்பெற்றேன்;	போக்யமாயிருக்கிறபடி
போனேன்	{	இனிவ் ஆறே { என்னே!

***—கீழ்ப்பாட்டி துள்ள “கேட்கயானுற்றதுண்டு” என்ற வாக்கியத்தை இப்பாட்டிலும் இயைத்துக்கொள்ளலாம். “தீர இரும்புண்ட தீரதுபோல என்னுருவிரையாரப்பருக, எனக்காராவமுதானுயே” என்ற திருவாய்மொழிப்பாகரத்தையே பெரும்பாலும் அடியொற்றி அருளிச்செய்வது இப்பாகரம் என்க.

இரும்பானது அக்ஷியாலே மிகவும் காய்ச்சப்பட்டு அக்காய்ச்சலடங்க தீரைப் பருகுமாபோலே காரணம் என்னுண்டய நரபமடங்க பகவத்விஷயத்தில் அன்பாகிற தண்ணீரைப் பருகி, ப்ராப்தமான அவ்விஷயத்திலே அடிமைசெய்யப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தேனென்பன முன்னடிகள். தகாத விஷயங்களில் அன்பு உண்டாவதே ஸஹஜமாய், பகவத்விஷயத்தில் அன்பு உண்டாவது மேட்டுமடையா யிருத்தல் பற்றி அரும்பெறலுப்பு எனப்பட்டது. கெருப்பிலே தாமரைபூத்தாலும் பூக்கும்; அஹங்காரப் பெரு கெருப்பிலே எம்பெருமான் விஷயமான அன்பு விளைவது மிகவுமரிது. ‘அடிமைபூண்டு’ என்றதனால் ஆத்மாவுக்கு அடிமையே ஆபாணமென்பது பெறப்படும்.

[வரும்புயல் வன்னாளுவ இதுயாதி.] இருந்தவிடத்தே யிருந்து வர்ஷித்து விடாய் கெடுக்கும் மேகம்போலன்றியே ஆங்காங்குச் சென்று வர்ஷித்து இன்பம் பயக்கும் மேகம்போலே அடியாருள்ளவிடங்களிலே சென்று ஈர்க்கையாலே தடவி விடாய் தீர்க்குமவன் எம்பெருமான். அன்னவனை என் மனத்திலே பொருந்தவைத்துக் கருப்பஞ்சாறுபோலே பருகினேன்; பருகினமாத்நிரத்திலே வாயாற்சொல்ல வொண்ணாத இனிமையாயிருக்கின்றதே! இதற்கென்ன காரணம்? தெரியவேணு மென்றா ராபிற்று.

மூவரிடமுதல்வருவ வொருவனை உலகங்கொண்ட
கேவலினைக்குடத்தைமேய குருமணித்திரை இன்பப்
பாவினைப்பச்சைத்தேனைப் பைம்பொக்கியாயுச்செவ்விப்
பூவினைபுகழும்பொண்டி என்சொல்லிப்புகழ்வார்பே ?

6

மூவரில்	தீர மூர்த்திகளுள்	பச்சை தேனை	பகத்தென்போல	எவர்கு
முதல்வன் ஆய	முதற் கடவுளாகிய அத்வி	பைம்	இனியனும்	
ஒருவனை	தீயனும்	பொன்றி	பகம்பொன்போல்	விரும்பத்
உலகம்	(மாவலியிடத்தில்) உலகம்	அமர் சொன்னி	தக்கவனும்	
கொண்ட	களை இரந்து பெற்ற	பூவினை	சித்யனாகிகளுக்குத் தலை	
கேவலினை	ஸ்வாயிபும்	புகழும்	மேலணியும் பூவாயிருப்ப	
குடத்தை மேய	திருக்குடத்தையில் சித்ய	தொண்டர்	வனுமான பெருமானை	
குரு மணி	வானம் செல்பவனும்	தாம்	புகழ்கின்ற	
திரை	சிறந்த லோதனக்குவியல்	என் சொல்லி	தொண்டர்கள்	
இன்பம்	போன்றவனும்	புகழ்வர்	எதைச்சொல்லிப் புகழ்வார்	
பாவினை	இன்பந்தரும் பாட்டுக்களைப்		கன்?	
	போலே கவையிக்கவனும்			

***—பகவத்விஷயத்தை அறுபவிக்கப் புகுமவர்கள் வாயாலே ஏதோ சில பாகரங்களைச் சொல்லிப் புகழ்கின்றார்களே, என்ன பாகரஞ் சொல்லிப் புகழ்வது; பெருவெள்ளத்திலே புகுந்து முழுகுமவர்கள் குமிழ்கீருண்டு கிடக்கு மத்தனைபோல, பகவத்விஷய ஸாகரத்திலும் அழுந்திக் கிடக்கலாமேயொழிய ஏதேனும் பாகர மிட்டுச் சொல்லைப்போமோ? என்கிறார்.

மூவரிட முதல்வருவவொருவனை—ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஹாரங்களுக்குக் கடவர்க ளென்றும் தீரமூர்த்திகளென்றும் சொல்லைப்படுகிற அரி அயன் அரன் என்னு மிவர்த்தம்முன் முழுமுதற்கடவுளா யிருப்பவன். அன்றியே, இந்திரனைக்கப்படி

மூவராகக் கி அம்மூவர்களிற்காட்டிலும் முழுமுதற் கடவுளாயிருப்பவன் என்றும் பொருள் கூறுவர். “ஏகமேவ அத்விதிமம் ப்ரஹ்ம” என்கிற ச்ருதிசாரையையாலே ஒருவனென்றது.

உகைப்பெண்டி கோலினை—மூவர்க்கும் முதற்கடவுளாயிருந்தால் அவர்களுக்காக வேண்டிய காரியத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமே; அவர்களுள் ஒருவனான இத்திரனுக்குக் காரியஞ்செய்து கொடுத்தமை சொல்லுகிறது. மஹா பவி அப ஹரித்த பூமியை மீட்டுக்கொடுத்தமை சொன்னபடி.

குடந்தேயேய குருணித்திரனை—இன்னும் ஸம்ஸாரிகள் இடர்ப்பட்டா ருண்டா கிலும் துவளலாகாதென்று அவர்கட்குக் கதியாகத் திருக்குடந்தைநிலே படுகவை பொருத்திப் பள்ளிகொள்ளும் கிலைமையை கோருங்கால் சிறத்த கீல ரத்னகைகளைக் குனித்திருக்குமாபோலே புகர்த்து விளங்கும்படி. ‘XIII’ என்னும் வடசொல் குரு வென்று கிடக்கின்றது. சிறத்தவென்று பொருள்.

இவப்பயானினை—“அந்தமிழினின்பப் பானினை” என்றார் குறசேகரப் பெரு மாளும். அருளிச்செயல்போலே செவிகளுத் தித்திப்பவன் எம்பெருமான் என்ற வாறு. பச்சைத்தேனை—செவிக்குமாத்திரமன்றியே காவுக்கும் இனியனா கிருப்பவன்; நாளபட்ட தேனபோலக் காமம் அப்போதுண்டான தேனபோலே பரம போக்யன். கையபொருளை—உடம்புக்கு அணையலாம்படி விருமபத்தக்கவனென்க. அமர் சென்னிப்பூவினை—கித்யலாலிகள் தலைமேற் புனைந்து கொண்டாடும் தத்துவம். “எமமாளிட்டுத் திறழம் செப்பம், நின் செம்ம பாதபற்புத் தலைசேர்த்து... அமர் வடியேன வேண்டுவதே” என்று காமெல்லாரும் பிரார்த்தித்துப் பெறவேண்டிய பேறு சிலர்க்குக் கைவகதிருக்கிறதே யென்று தலைசேய்க்கிருர் ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் புகழுகின்ற தொண்டர்கள் எனசொல்லிப் புகழ்வரென்கிருர். இத்தால், தாம் பாசரம் பேசுவதும் எம்பெருமானுடைய பெருமையின் எல்லையைக் கண்டனது : போதுபோகக் வேண்டியத்தனை என்றதாம். ... 6

இமமையமறுபைதன்னை பெயக்குவிடாநிதிற்*

மெய்யமையவிசித்தோனை விவந்திருவாய்மோ*

செய்யமையக்கருபைதன்னைத் திருமலைபொருமையான்*

தன்மையநினைவாபென்றன் தன்மிகைஎன் னுவாரே.

7

எமக்கு	கமக்கு	செய்யமைய	(ஏகபதத்தாலே) செக்கிறத்
இமமையை	{ இவ்வகைத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	கருமை	{ கையும் கருகிறத்தையும் தனனை
மறுமை	{ பாலாகத்து இன்பத்தைத் தருமவனும்	தனனை	{ சொன்னொளவனும்
தனனை	{ உணர்வான மோகேசபரய லாயிருப்பவனும்	திருமலை	{ திருவேங்கடமலைவிலே வினாறுகொண்டு
விடு ஆகி நின்ற மெய்யம் மையை	{ உணர்வான மோகேசபரய லாயிருப்பவனும்	ஒருமையான	{ மணலினாகரும விண்ணோர்க் கும்) ஒருமைப்பட்டிருப்ப வனுமான எம்பெருமா னுடைய
விரிந்த சோலை	{ பரந்தசோலைகளை அடைய தாய்	தன்மையை	{ சேததை
விவர	{ ஆச்சரியமான	கிரிவார	{ கிரிககவல்லவர்கள்
திரு அரங்கம்	{ ஸ்ரீரங்கத்திலே	என தன்	{ எனதுடைய
மேய	{ கித்யவாணம் பண்ணுமவ னும்	தலை மிகை	{ தலைமிகே
		மனதுவார்	{ பொருத்தத்தக்கவர்கள்.

***—கீழ்ப்பாட்டில் “அமர் சென்னிப்பூவினை” என்ற ஆழ்வாரை கோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ஏன் குறைப்பதெறிர்? உம்முடைய தலைக்கும் நாம் அணியாக வீற்றிருப்போம், தலைவைக்காட்டும்” எனன்; என தலைக்கு

வேண்டா; உன் சீதைததச் சிந்தைசெய்யுந் தொண்டர்களை என் தலைமையினை மனதுதற்கு உரியார் என்குர்போதும்.

இயமமைய நனுகதகினை—இஹனோக ஸ்கம், பாலோகஸ்கம் என்ற இரு வகையினப்பதையும் அளிப்பவனென்றபடி. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபருண விபூதிகளைப் பற்றின ஞானவிகாரணம் பெற்றுக் களிப்பதே ஆழவார் திருவுன்னத் திவ்வ இன்னமவினப்பமாகும்; திருவனந்தாழ்வாரைப்போலே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அந்தரங்க கைவதரியம் பண்ணப்பெற்றுக் களிப்பதே மறுமையினப்பமாகும்; ஆக, இஹனோகத்திலே தன்னைப்பற்றின ஞான விகாரணத்தையுண்டாகவி இன்பம் பயத்தாய், பாலோகத்திலே கித்ய கைவதரியத்திலே மூட்டி இன்பம்பயத்தாய் அடியார்களை வாழவிப்பவன் எம்பெருமான் என்றதாபிற்று.

எமக்குவிடாதின்ற பெயருமைய—இங்கு விடு என்றது இலக்கணவால் மோகோதாபாயத்தைச் சொன்னபடி. மேலசொன்ன பிராயங்களுக்கும் பாரபகலு விருப்பவனென்கை. அவ்வுபாயம் ஸ்கம்பமானவிடத்தைப் பேசுகிருர் மியன் திரு வாய்ப்பேய் என்று.

செம்மமையக் கருமைதகினை—எம்பெருமான் ஒவ்வொரு புத்தத்திலும் ஒவ்வொரு கிறத்தைக்கொள்வன்; திருதபுகத்திலுள்ளவர்கள் ஸத்வருணம் விதைத்தவர்களாய் சுததமான கிறத்தை உககருமவர்களாகையாலே அவர்கட்காகப் பால போன்ற கிறத்தைக்கொள்வன்; த்ரோதாபுகத்திலே விவாத கிறத்தைக்கொள்வன்; த்வாபா புத்தத்திலே பகமை கிறத்தைக்கொள்வன்; கவிபுகத்திலே எகத கிறம்கொண்டாதும ஈடுபடுவாரிலலாலைவாரிலே இயற்கையான கில கிறத்திதாபுகப்பன். (இது “பாலினீர்மை செம்பொலீர்மை” என்ற திருச்சத்தவிருத்தப் பாசாதத்திலும் “கிதழக்தாய் பால பொன் பகப்புக்காரவன்னம் கானகும்” என்ற கானமுகன் திருவந்தாதிப் பாசாதத்திலும் திருமழிசைப்போளும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள் ளது.) இங்கு ‘செம்மமையக் கருமைதகினை’ என்று இரண்டு புகவகளின் கிறத் தைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபகதைமென்க.

திருமணியெருமையாண்—“தானோங்கி கிறகென்றான் தன்னருகி வேககடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் கைப்பு” என்றும் “கண்ணவானென்றும் மண் ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணுர் வேங்கட விண்ணோர் வெற்போன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமணியிலே கின்று கித்யஸூரிகளையும் கித்ய ஸம்ஸாரி களையும் ஒக்க முகங்கொடுக்கும்வனென்றவாறு. ஒருமையாண்—ஒருமைப் பட்டிருப் பவன், பொதுவாரிருப்பவன். திருமணியானது கித்ய விபூதிகளும் கீகா விபூதிகளும் கருகிலயென்பதாகத் திருவுன்னம். இங்குள்ளார் சென்று பரத்வருணத்தை அது பவிப்பர்கள்; அவருள்ளார் வந்து சீதைணத்தை அதுபவிப்பர்கள்; ஆக இரு பாடர்க்கும் கைப்பாவிருப்பனென்க.

தன்மமைய நினைவார்—மேலும் இரண்டாம் வேற்றுமையாய் இங்கும் இரண் டாம் வேற்றுமையாரிருத்தால் எவனோ அக்வரிகருமென்னிக; இதிலவறறை உருபுமயக்கமாகக் கொள்க; திருமணியெருமைவாணுடைய தன்மமைய என்ற வாறு. எம்பெருமானுடைய தன்மமையவது, அடியவர்களிட்ட வழக்காபிருக்கருத் தன்மமையென்க. அதனை அதுமையித்து ஈடுபடுமவர்கள் எனதலை மேலார் எனஞராகிற்று.

வானிடப்புயலிவாண் வானிடப்பிரசகீந்த *
தேவிகு க்கரும்பிச்சந்தைத் திருவினைமருவிவாழர் *
வானிடபிதையித்தோ! கதிக்கிள்கொன்க*தத்தம்
வானிடக்குரம்பைவாழ்க்கைக்கு உறுதியெவெண்டுகுரே.

வானிடப் புயல்	{ ஆகாசத்திலே வாழுகிற வான மேகம்போன்ற வடிவுடைய வானம்	வாழார்	வாழமாட்டாதவர்கள்
மாலை	{ (அடிவாரத்தில்தான்) வியா மேகமொழையவானம்	மாலைப் பிறவி	{ (தங்கள் மிக அருமையான) மதுஷய ஐயம்மெடுத் திருப்பதை
வானபிடை	மலைமேல்	மதிக்கவர் அவரை	என ஐயுறுக்கனிலலை; ஐயோ!
பிரசம என்ற	{ தேனீக்களாலே சேர்க்கப் பட்ட	தம தம்	தங்கள் தங்களுடைய
தேன் இடை கருமபினை	{ தேனிலே குவித்த கருமபிணுடைய	வானிட ஞாமைய	{ மரமையமரம் சீரத்தில வாழுவதற்கு
சாறகை	{ சாறுபோலப் பரம்போக் வானம்	உறுதியை	உறுதியையே
திருவினை	{ திருவுக்குத் திருவாயை செவ வனமான எம்பெருமானை	வேண்டுக வென்ற	விருமபிதிதற்குஞான; (இதை நீங்கள்) அறிந்து வாய்ப்பது.

*** - எம்மையினர் தேனறத்தைப் பூண்டுகொள்ள விருக்கிருர்களே யன்றி எம்பெருமானை மருவி வாழவாரினையே; என வருத்திப் பேசுகிறார்.

வானிடப்புயல் - ஆகாசத்தினிடையே நீகொண்டெழுந்த வந்து தோற்று கிற கானமேகம்போன்ற வடிவமுடையவனாக. வானிடப் பென்று விசேஷத்த தற்குக் கருத்து என்னென்னின; ஒரு ஆமைபனழியலாத ஆகாசத்தை மேகம் பற்றினுறபோலே புகலொன்றிலாத தமைய விஷயிகரித்ததானென்றவாறு. அப்படி விஷயிகரிப்பதற்கு ஹேது ஏதென 'புயல்' என்கிறார், வியாபோலுமே வடிவெடுத்தவனாதான் என்க.

[வானிடப் பிரசீக்த தேனிடக் கருமிக்கறை] எம்பெருமானுடைய போக் பதை கோகலிகுணமென்று காட்டுதற்காக அபூர்வமானதொரு கருமபை கிழிகிறார்; தன்னீர் பாய்ச்சப்பெற்று வளர்வின்ற கருமபின் சாறு போன்றவ னென்றால் சிறிதும் தருப்தி பிறவாமையாலே 'வானபிடைப் பிரசமீன்று தேனி டைக்கரும்பு' என்று புதிதாகவொரு வனதையு உத்ப்போகுகிறார். மலைமேலே தேனீக்களாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட தேனே விளரேக வளர்த்த கருமபு இருக்குமானால் அதன் சாறுபோன்றவ எம்பெருமான என்னலாம் என்பது கருத்து. [திருவினை] 'திரு' என்னது சொல்கும் சொல்கப்படுகிறவன் பிராட்டி யாகையாலே அவனை சொல்லுகிற சொல்லினால் இவரு எம்பெருமானைத் சொன்னது திருவுக்குத் திருவாயை செவ்வென்னதபடி. எவ்வார்க்கும் மேன்மை யைத் தருமவளான பிராட்டிகளும் தான் மேன்மை தருமவன் என்றவாறு.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை மருவி வாழ்த்து போகலாமாவிருக்க, அந்தோ! அப்பெருமான்குனே வகை மேன்மையச் செய்கதபும விகைகித் தன்னுபவ ரானபாவிக்களையாவதே! என்று வெறுக்கிறார் [வானிடபிறவிபத்தோ! மதிக்கிறார்.] உலகத்தின் பிரமணமுக்கு பவவகைப்படும் பூச்சிகளும் புழுக்களும் பறவையுளும் மிருகங்களாகப் பிறத்தலே பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; மானிடப் பிறவி பெறுதலே மிக அரிது. ஆனதபற்றியே "தர்க்கபோ மாநுஷோ தேஹ:" என்று அதுவென்? கோழக் கணக்கான மனிதர்களும் உலகே காணப்படாவிடும், முஷ்டி டப்பிறவி அரிதென்று எவனே சொல்கலாமென்று பவர் கேட்கக்கூடும்; தன் வியாபாரி வீத்களில் குயியல் குயியலாக தன்னுத்கள் காணக்கிடைக்கின்ற மாத் திரத்தினால் 'அவை அரியவைபலம், எவியவைதான்' என்று யாரோனும் சொல்கை கூடுமோ? உலகத்தினுள்ள மானிடர்களுக்கோருடையவும் தொகைக்குறிப்பைக் கண்டுபிடித்து விடலாம்; ஒரு சிறு பிராமதத்தினால் அறிவிப்புகளின் தொகை யைக் கண்டு பிடித்தல் சிறிதும் எனினன்று என்பது குறிக்கொள்ளப்படுமே

* மானிடப்பிறவி அரிது' என்னுமிடம் தன்னையே தெளிந்ததாகும். இப்படி அருமைபாண மானிடப்பிறவினைப் பெற்றவர்கள் அதற்குத் தக்கவாறு வர்த்திக்க வேண்டாமோ? உணவுகளை யுண்டு வகித்து கிரப்புடை, விஷயபோகங்கள் செய்கை கூடுதலாக முதலிய காரியங்களையே செய்வதற்கே மானிடப்பிறவி படைத்தது? இக்காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே இனி மானிட ரென சிற ஏற்றம் பெறவேண்டி எம்பெருமானை மருவி வாழதனைனோ விரியது; அகதோ! உலகர் இவ்விஷயத்தினை கருத்துன்னுதே தங்கள் தங்கள் தேவர்தனைப் பூண் சுட்டிக்கொன்னவே தேடுகின்றனத்தனையன்றி வாழ்ச்சிக்கு வழி தேடுவா ராகுமில்லையே யென்று உலகையற்கைக்கு வகிப்புகின்றாராயிற்று.

"மானிடப் பிறவியத்தோ மதிக்கிலர்" என்பதற்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; * திண்டாவழும்பும் செங்கீரும் சேயுதாமபும செறிதசையும வேண்டாகாற்றம் மிருதடலாகிய மதுஷ்ய சரீரத்தைப் பெற்று வைத்தும் அகதோ! திவ்யசரீரம் பெற்றுவிட்டதாக மார்பு கெறித்திருக்கின்றார்களே! என்று.

'சூர்யப' என்று குடிசைக்குப் பெயர்; தேவமரணது ஆத்மாவளிக்குங் குடிசையாகல் அறிக. இவ்வுகைத்துப் பாமரர்கள் அவிதயமான தேற்றம் வாடாமல வதங்காமல் தளிர்த்திருந்தால் போதுமென்று பார்க்கின்றார்களேயன்றி கித்ய மான ஆத்மவஸ்து உஜ்ஜீவிக்கும் வழியைச் சிறிதும் காணுகின்றார்களில்லையே என்பதாம். ... 8

உகம்மோவொன்றிநினைது ஒசைநிலேரிநின்றும்னும்.
கொல்லிமேறெழும்புபோகக் குழையுமென்றதுன்மம் *
தென்னிர்! தேவர்க்கென்னம் தேவராகுகங்கொண்ட
ஒன்னிர்! * உம்மையகன் மெருமையுமதுநிலேரினோமே.

9

உகம்மோ	மனமோவென்னில்	(இப்படி விருப்பதனால்)
ஒன்றில நில வாது	ஒரு விஷயத்திலும் பொருந்தி கிறகிறதில்லை;	தென்னிர் { தெளிந்த எவ்பாவத்தை யுடைபிராய்
ஒசையின ஏரி	ஒசையோடு கூடா அகனி யானது	தேவர்க்கு எல் { தேவாதிதேவனு யிடுந்து வாம தேவர் வைத்து
நின்று உண் ணும	கவனினின்று உண் ணப் பெற்ற	உலகம் { மாவலிபக்கல் மண் இரந்து
கொள்ளி மேல்	கொள்ளியில் அகப்பட்ட	கொண்ட { கொண்ட
எழும்பு போல	எழும்பு போலே	ஒன்னிர் { தேஜஸ்வியானவரே;
எனதன் உன் னாம்	எனது கெஞ்சானது	எழுமையும் { எந்த நிலைமையிலும்
குழையும ஆடி	வைகின்றது; அகதோ!;	உமகம் அல் { தேவர்க்குத் தவிர்ந்து வால்
		துண் இலோம் { வேறு துணையற்றவர்கள் யிருக்கின்றோம்.

* * * நாட்டார் எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டுப்போகட்டும்; தானும் அவர் களிகொருவனாய்க் கெட்டுப்போகாதே மருவி வாழப்பெற்றேனே யென்று டிமிழுகது. எம்பெருமானையே துணையாகக் கொண்டிருக்கும் தமது அநயகதித் வத்தை ஸெளயிடுகின்றார். என உணவமானது ஜனனமரணங்களை நினைத்து உருகா கின்றது; இதற்கு நான் செய்துகொள்ளக்கூடிய பரிஹாரமொன்றாயில்லை; கீழே துணைநிற்கவேணும் என்று எம்பெருமானை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்கின்றார்.

உகம்மோ ஒன்றிந் நினைது—ஊர்வலோகோகம் வேணுமென்று நாட்டங்க ளும் தவம்புரியாநிற்க, அந்த ஊர்வலிதானே அர்ஜுனனிடம் வந்து வின்று

‘எனக்குத் தாயகனாகக் கடவை’ என்ன; கையெடுத்துக்கும்பிட்டு ‘மாதே! எனக்குத் தாய் முறையாகிருய்; இதன விருப்பம் உனக்குத் ததாது: கடகககில்’ என்னுன் அர்ஜுனன்; ஆகவே இவன ஜிதேந்திரியரில் தலைவனாகக் கொள்ளப்படுகிருன்; இப்படிப்பட்ட அர்ஜுனன் தானே கீதையில் கண்ணபிரானை கோக்கி “சஞ்சயம் ஹி மக: கருஷ்ண!” என்கிருன்; அவனே அவ்வார்த்தை சொல்லும்போது காமெல்லாம் எந்த மூலைக்கு! என்கிருர்போலும். கெட்ட விஷயங்களைப்பற்றி னாலும் அவற்றிலாவது கெஞ்சுகிறதென்று கிற்பதற்கேதா; அதிலும் தோள்மாறுகின்றது; ஒன்றிலும் கிறிவத்து கிற்பதிலை; இப்படிப்பட்ட கெஞ்சைப் படைத்திருக்கையாலே தீக்கதுவின் கொள்ளிக்கட்டையி கைப்பட்டுக் கொண்ட ஈழம்புபோலே அடியாகின்றேனென்கிருர். “உருவார் பிறனிககளின்னம் புகப்பெய்து, திரிவா யென்று சிந்தித்தியென்றதற்கஞ்சி, இருபாடெரிகொள்ளியினுன்னெறுமபேபோல் உருகாரிற்கு மென்னுள்ள மூழி முதலவா!” என்ற பாரை இங்கே கினைக்கத் தக்கது.

எனக்குக் கலங்குகை இயற்கையானுப்போலே தேவரீர்க்குத் தெளிந் திருக்கை இயற்கையானு வென்கிருர் தெய்வரீர் என்ற விவியினால். ஒரு மேட் டைக்கொண்டு பள்ளத்தை கிரப்புமாபோலே தேவரீருடைய தெளிவைக்கொண்டு எனனுடைய கலக்கத்தைத் தொலைக்கவேணுமென்பது உட்கோள். [தேவக் கெல்லாம் தேவராய் உலகமெல்லாம் ஒன்றிர்] அடியவர்கட்குக் காரியம் செய்வதென்று வந்துவிட்டால் தேவரீருடைய பெருமேன்மையைச் சிறிதும் பார்ப்பதிலையானு? ‘தேவாதி தேவனாகிய நானே பாசகனாய்ச் செலவேன்?’ என்று இரயக்காரதே, ‘எவ்விதத்தாலும் அடியாருடைய அபேஷிதம் தலைக்கட்டுவதே மன்று’ என்று திருவுள்ளம்பற்றினவரானு தேவரீர்! அப்படி பாசகத் தொழில் செய்ததனால் உம்முடைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஏதேனும் குறைபுண்டாயிற்று? அதனால் மேன் மேலும் தேக பொதியப் பெற்றீரானு, இப்படிப்பட்ட ஆச்சரித பகைபாதத்தைத் தேவரீரிடத்திற் கண்டவர்கள் ஏற்றைக்குமேழேழ் பிறனிகளும் வேறெருவரைத் துணையாகக் கொள்வரோ? என்றாயிற்று.

சித்தமும்செவ்வதிகை தென்செய்கேள்? தவினயேன்*

பத்திமைக்கவுடையேவதுதே பணிபாபெத்தாய்!

முத்தொளிமாதகமே! முழங்கொளிகுகிவகனா!”எவர்

அத்த! நிள்ளடிமைபடுகை பாதுமென்றறிவினே.

10

சித்தமும்	செவ்வதிகை	முத்து	முத்துப்போன்றவனே!
செவ்வதிகை	தரித்து சிறக்காட்டுகிற	ஒளி மாதகமே	ஒளிபொருந்திய மாதகப்
வாது	தில்லை;		பச்சைபோன்றவனே!
தி வினையேன	மதுராபாயேன காள்		
என செய்கேன்	என்ன பண்ணுவேன்?	முழங்கு ஒளி	ஈழியதும் ஒளி பொருந்
எந்தாய்	எம்பெருமானே!	முனைவண்ணு	தியதுமான காள்மேளம்
	(அனவிதகது பெருகிச்		போன்றவனே!
பத்திமைக்கு	செல்லுகின்ற) பத்தியின்	என் அத்த	என் வாயனே!
	ஸ்தானத்திலே	கிள அடிமை	
அனபு உடை	(மேற்படியான) அன் பை	அல்லால்	உனபக்கல் கைக்கரியம் தவிர
யேன ஆவதே	உடையேனாம்படி	பாது ஒன்றும்	வேறென்றும் (புருஷார்த்த
பணியாய்	செய்தருளவேணும்;	அறிவிலேன	மாக) அறியாட்டேன.

***—ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைக்கு அஞ்சி தேவரீருடைய திருவடிகளைப் பற்றினவனவையோ? தாக்கவொண்ணாத பாம்புகதிபுமுண்டாயிற்றே! என்கிருர்.

[சித்தந்நம் செவ்வை நினைது] கடலிலே கீத்தமென்று புருந்து முதலியில் தானே தெப்பத்தை இழக்குமாபோலே, அதுகைதிகப்பட்டுத் தரித்து நிற்க மாட்டாதே கெஞ்சு பறியுண்டதென்கிருர். "உருகமான கெஞ்சுபிரிந் பாமன் றிப், பெருகாமல் வேட்கையுமெனசெய்கேன் தொண்டனேன்" என்ற நயமாழ வாரைப்போலே கதறுகிருர். பகதிபாவச்சபத்தாலே அதுபலிக்கப் போகாமல் கெஞ்சையிழுகரும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினான் எனன செய்வே னென்கிருர்.

[பத்திமைக்கு அன்புடையேனுவதே பணிவாய்] ஜம்மதரிதரணுகரு அனவு கடந்த பரி யுண்டானு பசிகருத் தககபடி உணவுக்கடைகப் பெறுதொழிந்த 'பசி மகதித் துப் போவதற்கு மருத்து கொடுப்பாருண்டோ?' என்று விசாரிகருமாபோலே ஆழ வாரும் தமமுடைய பேராசைகருத் தககபடி அதுபலிக்கப் பெருமையாலே ஆசையை அனவுபடுத்தினு போதுமென்கிருர். அனவுகடந்த ஆசைகிலைமைக் குப் பத்திமை யென்று பெயர்; ஓரணிலே கிறகற் ஆசைகிலைமைகரு அன்பு என்று பெயர் எனபதாகக்கொள்க. இப்போது ஆழவாருடைய ஆசையின் கிலைமை எல்லிகடந்த அவஸைதரிலே கிறபதான 'இப்படிப்பட்ட பதங்கமையகொண்டு எனனும் பாடாற்றப்போகவில்லை, இதை கிலைமையை மாற்றி வெறும் அன்பு கிலைமையையே தாழிடாய்' என்று வேண்டுகொள்ளுகிருர். "என்றனவனருவ யாறுடையவன்பு" எனனுமாபோலே அனவு கடந்த செல்லுகின்ற ஆசைப் பெருக்கத்தைக் குறைத்து ஓரணிலே அமைத்திடாய் என்கை. பசிக்குததக்க சோறறையாவது இது; அல்லது, பசியையாவது உணவு சோற்றுக்குத் தருதியாக அமைத்திது எனபாரைப்போலே சொல்லுகிருர். 'கணபுரத்துப் பொன்மலை போல் கின்றவன்றன் பொன்னகைம் தோலாலே, என்னவைதான் வரனா வெனக்கே பொறையாகி, முன்னிருந்து மூககின்ற மூலாமைக காப்பதோர், மன்ன மருத்தறிவிரிவியே" என்ற பெரிய திருமுடனும் இக்கருத்து'யிட கின்றமை உணர்க.

இவ்வனே தமக்கு அனவுகடந்த பகதிப் பெருக்காதை வினைவதற்கு அடி இன்னதென்கிருர் ஸத்தோவி ஸத்தமே; ஸுரங்கோவி ஸத்தவன்னு! என்ற வினியினு. மூத்துப்போலே ஸுனிரந்ததாயும் மாதகமபோலே சாமகிறத்ததாயு மிருக்கின்ற திரு மேணியழனல் ஈடுபட்டதனா இப்படிப்பட்ட பகதியுண்டாசிற தெனறவாறு.

வடிவமுதிலே பிறபடுமவர்கள் "தோனகண்டார் தோனகண்டார் தொடு கழற் காமமனன தானகண்டார் தானகண்டார் தடக்கை கண்டாரும்தே" எனருறபோக ஒவ்வொரு திவ்யாவயவததினும் கெஞ்சு கீர்ப்பண்டமாயருதி ஈடுபட் டிருக்குமத்தனைப்பொழிய, தரிததுகின்ற கைகசியம் பண்ண முடியாததனாலும், தமக்குக் கைகசியம் பண்ணுவதிலேயே அதிகமான ஆவல் இருப்பதனாலும் "பத்திமைக்கு அன்புடையேனுவதே பணிவாய்வந்தாய்!" என்று வேண்டும்படி வாயிற்றென்பதை சுறறடியினு விவக்ககாட்டினாரகிறது. 10

தொண்டெனப்பரவிநின்ற தொருதடிபனீபுறறு
கண்டு*தார்கவந்திப்பன குவதேபணிபாபெத்தாயி
கண்டனாபெண்டுகாக்கு விதியாபத்தியான*
பண்டனப்பரமசோதி நின்றையேபரவுமேனே.

எந்தாய்   எம்பெருமானே!
தொண்டு என்   எல்லா வனவான அடிமை   பாலி
லாம்   கணியம்

{ (செய்யவேணும்   செய்வ
வேணுமெனத்தாக) வாய்
சரிபடு

கினை	}	உனனை வணங்கி	அண்டம் ஆய	}	அண்டங்களிலுள்ள ரெல்
தொழுது					
அடி பணியும்	}	திருவடிகளிலே பணிவிடை	என் திரைக	}	எட்டுத திரைகளிலுமுள்ள
ஆறு கண்டு			செய்யுமபடுகளை மறைய		கும் ஆதி
		திதது	ஆய		புகழைய
தான கவலை	}	கான மனக்கவலை தீர்த்து	இதி ஆன பண	}	முறைமையான செலவைய
தீர்ப்பான			டம் ஆம்		மிகுப்பவனான
ஆவதே			பரம சோதி		பரஞ்சோதியே!
பணியாய			கினைநயே		உனநயே
		அருளிச்செய்யவேணும்;	பரவுவேன		ஸ்தோதரம் பண்ணுவேன்.

***—என்னுடைய மனத்துயரங்களை நானே தீர்த்துக் கொள்ளப் போமோ? கீயே அருள்புரியவேணுமென்று எம்பெருமானை கோகிப் பிரார்த்திக் கினாள்.

[தொண்டெல்லாம் பாவி.] “ஒழியில் காலமென்றாம் உடனாய் மன்னி வழு விலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்” என்று நமமாழ்வாரும், “பவாம்ஸுத ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாதுஷா ரம்ஸ்யதே—அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஐரகரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே” [இராமபிரானே] தேவரீர் பிராட்டியோடு கூட சிந்தாட்டமில் சாரங்களிலே விஹாரம் செய்தருளுக கால் கணவி தீர்த்தபோதோடு கண்டாழிதும் போதோடு வாசியற எங்கிலுமையிலும் அடியேன் எவ்வைகைப் பணிவிடைகளையும் செய்யப்போகிறேன்] என்று இளைய பெருமானும் பாரித்துப் பேசினாப்போலே அடியேனும் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்திருவோமென்று பாரிப்புக்கொண்டு தேவரீரைத் திருவடி தொழவேணுமென்றும் மகேசுவரதன்கொண்டிருக்கும்வான் என்னுடைய மனத்துன்பங்களை நான் போக்கிக்கொண்டேனாக வழியுண்டோ? தேவரீர் திறத்திலே கைக்கரியப் செய்வதோ, தேவரீர் திருவடிகளைத் தொழுது பணிந்து கிற்பதோ எவ்வைத் தேவரீருடைய திவ்யஸங்கைபத்தினை நடைபெற வேண்டியவையென்றி எவ்வெல்லும்பனா நீசனென் கினைத்தபடி எதுதான் ஆகும்? ஒன்றுமாகாது; என் கவலையை நானே தீர்த்துக்கொள்ளவல்லனோ? அல்லேன். தொண்டு செய்ததும் கினைத் தொழுதடிபணிததும் தலைக்கட்டப் பெற்றால் கவலைதீரத் தட்டிலை; அவை தலைக்கட்டுவது தேவரீருடைய ஸங்கைபத் தாலாகுமத்தையாதலான அங்கனே தேவரீர் ஸங்கைபித்தருளவேணுமென்று தேவரீரையே துதித்துப் பிரார்த்திக்கின்றேனென்கினாள். “பரந்த கிரதையொன்றி கின்று கின்னபாதபாகையம், கிரந்தரம் கினைப்பதாக கீ கினைக்கவேண்டுமே” என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரத்தின் கருத்தை இவருக காண்க.

எவ்விதத்திக்கு ஸதியாய—அஷ்டதிக் பாகைக்களுக்கும் பாகைன் என்றபடி. நீதியானபண்டம்—பண்டமாவது தன்ம; நீதியானபண்டமாவது, முறைமைப்படி ப்ராப்தமான தன்ம. “சேலையர் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வரும் மன்மககளும் மேலாத் தாய் தகதையு மவரே கினியாவாரே” என்கிறபடியே எமக்கு ப்ராப்தமான செல்வம் தேவரீரே யென்றவாறு.

நினைநயே பரவுவேன்—என்னுடைய கவலைகளை நானே தீர்த்துக்கொள்ள முடியாதாகையால் கீயே தீர்க்கவேணுமென்று கினைநயே பரவுகின்றேனென்கை.

ஆவியையாங்களை அருக்குடம்பெச்சிவாயாடு*
தூய்மையில்தொண்டனென்றான் சொல்லினெந்தொடிக்நாயம்*
பாவிபென்பிறழத்தவறென் தஞ்சினெந்தஞ்சென்ற*
காவிபோவென்னார்வந்து எங்கென்னுளேதோன்றிடுநே.

ஆவியை	{ உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருவி	சொல்லினேன்	சொன்னேன் ;	
அரங்கம் மாலை	{ சாவிருப்பவனும் திருவரங்கத்திலுள்ளவனு மான திருமாலை	பாவிபேன	{ 'பாவிபான் நான் பிழை பிழைத்த	செய்த விதம் எனவே !'
அழுக்கு	{ இவ்வழுக்குடம்பின் எச்சில்	ஆது எனது	எனது	அதுதாபமுற்ற
உடம்பு எச்	{ வாயினால்	அஞ்சினேற்கு	எனக்கு	
சில் வாயால்		அஞ்சல் எனது	அபயமளித்து	
தூய்மை இவ	{ அபரிசுத்தனும் கண்டவிடம்	காவி போல	கருங்குவகை	கிறத்தான
தொண்ட	{ களில் தொண்டுபட்டவனு	வண்ணர்	பெருமான வந்து	
னான் நான்	{ மான நான்	வந்து		
தொல்லை	{ அகாதிபான் திருகாமங்களை	என கண்	என கண் கனி நு ன னே	
காமம்		உள்ளே	லேவைவரை திட்டார்.	
		தேனறிஞர்		

***—பரமபுருஷனான எம்பெருமானை மிகவும் அபரிசுத்தனான நான் எனது எச்சில் வாயால் ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணி 'ஐயோ! இப்படி அபசாரப்பட்டோமே!' என்று அஞ்சின எனதுடைய அச்சம நீர அபெருமான் வந்து என கண்ணுள்ளே நோன்றி அபயமளித்தானென கிருர்.

ஆவியை—“ஒருவிரேயோ உலகங்கட்கெல்லாம்” என்கிறபடியே அனைத்துக் குக்கும் பிராணனுயிருப்பவன் எம்பெருமான. இப்படிப்பட்டவனை யன்றோ எனது டைய எச்சில்வாயில் கொண்டு கெடுத்தேனென்கை. [அரங்கமாலை] கண்ணுக்குத் தோற்றுதபடி. கிறீற உயிர்போலன்றியே எல்லாநகல் கண்ணாமயடி திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே காட்சிதந்து ஆச்சரிதர் பககவில் விபாமோஹமே வடிவெடுத்த வன் போலிருக்கிற எம்பெருமானையன்றோ நான் துஷித்தேனென்கை. துஷிக் கையாவது எச்சில் வாயிற் கொள்ளுகை. அதனைச்சொல்லுகிருர் அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் என்று. கண்டவர்களின் காலிலும் விழுந்து உடம்பு அழுகுகாயிற்று; கண்டவர்களையும் நோத்திரமபண்ணி வாய் எச்சிலாபிற்று. 'ஐயோ! தப்பாக இவை செய்தோமே' என்கிற அதுதாபமு மில்லாமையாலே தூய்மையற்ற தொண்டனுயினேன். இப்படிப்பட்ட நான் இவ்வழுக்குடம்பிலமைந்த எச்சில் வாயினால் (சொல்லினேன் தொல்லைநாமம்) 'தொல்லை காமம்' என்றது—அகாதிபான்மா கலித்யஸாலிரிகள் முதலானோர்க்கு ஜீவனமாயிருக்கின்ற திருகாமம் என்றபடி. பல பெரியோர்களுக்கு உதவும்படியான வந்துவை அபியாயமாக நான் வாய்வைத்துக் கெடுத்துவிட்டேனே! இனி அவர்கள் எவ்வனே ஜீவிக்கப் போகிறார்கள்! என்று கைச்யாதுஸந்தானமாகப் பேசுகிறபடி.

தொல்லை காமங்களை அழுக்குடம்பெச்சில் வாயால் நான் சொன்னது மாந் திரமன்றியே “நானுஞ் சொன்னேன் கமருமுரைமின்” என்று கமர்க்களையும் சொலுவித்தன்றோ கெடுத்தேன்; ஆ ஆ! என்ன அபசாரப்பட்டோமே! என்ன அபசாரப்பட்டோமே! இனி கமக்கு உய்யும் வழியுண்டோ? என்று நான் அஞ்சின வளவிலே 'ஆழவீர்! அஞ்சவேண்டா' என்று வடிவழகைக் காட்டி மருந்தை யிட்டுப் பொருந்தவிட்டான் எம்பெருமான் எனஞ்ரபிற்று. ... 12

திருப்பவந்துண்ட நீரும் பேதருக்கொங்க*என்றங்
அரும்பினிபாவமெனை மகன்றவெவ்குளவிட்டு*
கரும்பமர்சோகைதழ்ந்த அரங்கமாகோயில்கொண்ட*
கருக்கினைக்கண்டுபெண்டு எங்கண்ணினைகவிக்குயநே.

இருமபு	இருமபானது	சோலை குழந்த	சோலைகளாலே குதப்பட்ட
அன்னது	பழுக்கக் காய்ச்சப்பெற்று	மா அரங்கம்	மாட்சிமை தனிய ஸ்ரீரம்
உண்ட	உட்கொண்ட		கத்தை
நீரும்	ஜலமும்	கோயில	இருப்பிடமாகக் கொண்டு
பேரதரும்	வெளிபிலே வந்துவிடும்;	கொண்ட	வாழ்கிற
கொலத	{ (இதை) உதுதியாக நிரையுங்	கருமபினை	பரம்போகயனான ஏம்பெரு
	கோன;		மாளை
	(ஏனென்றால்)	என கண்	எனது இரண்டு கண்களும்
என் தன	எனது உடையவைவாய	இனை	
அரு	போக்கமுடியாதவைவாய	கண்டு	பராததவண்ணமாய்
பிணி பாவம்	கோய்களுக்கு அடிபரவ	கொண்டு	
எல்லாம்	பரவங்கொல்லாம்		
எனனை விட்டு	என்னை விட்டு நீவிப	கனிக்கும ஆறு	மகிழ்ச்சியடையும் விதம்
அகன்றன	போயின;	ஏ	எனனை! (என்று வியக்
கருமபு அமர்	வண்டுகள் பொருத்திய		கொள.)

* * *—தமனைவிட்டு ஒருகாலும் பிரிக்கக்கூடாமலிருந்த அரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகன்றுபோன ஆச்சரியத்தினால் திரும்பிவந்துண்டிருந்த போதும் என் கிரார். இருமபானது பழுக்கக் காய்ந்த நிரைகளுடித்தால் குடித்த நீரடங்கலும் இரும்பிலே சுவறிப்போமத்தனை யொழிய அந்த இரும்பில் விளையும் வெளிப் படுத்தியெடுக்க முடியாதென்பது லோகாதுபவளித்தமே யாகிலும், அந்த நீரும் அந்த இரும்பில் வின்று வெளிப்பட்டுவிட்டமென்று கிச்சரிக்கலாம்; ஏனென்றால், அன்னற இரும்புபோன்ற என்னிடத்திலே தனித்துப் பிரித்துக் களைந்தொழிக்க வெண்ணுறுதபடி மங்கிகவிடந்த அரும்பிணி பாவங்கள் வெளிப்பட்டனவன்றோ; ஆதலால் இதுபோல் அதுவும் லோகாம் என்கிராராவிறது.

அரும்பிணி பாவமென்றால் அகலவே, திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே கித்யலாங்கிதிபண்ணி இருக்கின்ற பரம்போகயனான பெருமாளைக் கண்ணாராகக் கணிககப்பெற்றேனென்கிரார் பின்னடிகளில். தகாத விஷயங்களைக் கண்டு களித்த என்கண்கள் இன்று வைகுபாறுருபமான விஷயத்தைக் கண்டு கணிககப் பெற்றமை என்ன பாக்கியம்! என்று அதிசயப்படுகிரார். 13

காலியவென்றகன்னுர் கலியேகருதி"நாருப்
பாலியேகுவென்னி அதனுளேபழுத்தொழித்தேக்"
துவிசேரன்னபஞ்சு துழுவந்துடந்தையாகி"
பாலியேக்பாசிபாது பாலியேகுறினேனே.

14

காலியை	கருகெய்தலமலரை	துவி சே	(அழகிய) மெகையுடைய
வென்ற	தேற்றித்த	அனனம்	அனனப்பறவைகள்
கண்ணார்	{ கண்களை யுடையாரான மாதா	மன்னும்	பொருத்திவாழ்கிற
	கவினது		
கலியே	கலியையே	குழ புனல்	கறறிஜம் ஜலம்ருத்தினை
கருதி	கினை ததுகொண்டு		யுடை ததான
மாறும்	அகாதிகாலமாக	குடக்கை	திருக்குடக்கைகருத் தலைவ
பாலியேன ஆக	மஹாபாபியாகுமபடி மகோ	யாளை	னான ஏம்பெருமாளை
எண்ணி	தித்து	பாலியேன	பாலியான என
அதனுளே	{ அந்தப் பாவப் படுகுழி	பாலியாது	கித்தியாமல
	வினேயே		
பழுத்தொழிக்	{ பரிபக்குவனாய் விட்டேன;	பாலியேன்	(மேலும்) மஹாபாபியா
தேன		ஆவினேன	னேன.

***—தீழ்ப்பாட்டில் “கரும்பினைக் கண்ணுகொண்டு ஏன் கண்ணினை களிக்கு மாறே” என்று ஆகந்த பாவசராய்ப் பேசினவர், ஐயோ! பழுதே பல பகலும் போயினவே யென்று கழிவிடக்கங்கொண்டு, கீழ் காளகனெல்லாம் வரலாற்றுக் தொழிந்து பரவியானேனே யென்று முடிமேல் மோதிக் கொள்ளுகிறார்.

“கரியவாழிப் புடைபாந்து மிளிர்க்கு செவ்வரியோடி, நீண்ட வெய் பரிய வாய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே!” என்று சுடுபடவேண்டிய திருக்கண் களை விட்டொழிந்து, பிளிச்சைக கண்ணிகளையெல்லாம் காலியை வென்ற கண்ணு ராகப் பரித்து அவர்களோடு கூடிவாழ்வதே பாம் புருஷார்த்த மென்று கருதி, ஸுகருகலை மும் பண்ணை மஹா பாபியாவதற்கே வழிதேடி, (தசாதசகரவர்த்தி மென்கொற்றகருடை கிழவினே பழுத்தாற்போலவும், கமழாவார் உனதுபாலே போற் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன்” என்று பகவத்துணங்களினேயே பழுத்தாற் போலவும்) அந்தப் பாவகளினேயே பழுத்தொழிந்தேன் கான். பரமபாக்யமான திருக்குடாகம ககரினை திருக்கண் வளர்க்கருள்கின்ற ஆராவமுதரழ்வாரைச் சிறிதாவினும் செஞ்சில் வினைத்திருத்தேனாகை பாவங்கள் தொலையப் பெற்றிருப் பேன அது செயலாயினே படுபாயினே னெனஞராயிற்று.

காவி—கருங்குடைமலை. விஷயந்தரங்களில் விரக்தரான இவர் ‘காலியை வென்ற கண்ணு’ என்ற சொல்லாலே மாதர்களைக் குறித்தது கூடுமோ என்ன வேண்டா; அவர்களின் காலியைக் கருதின காலத்திலிருந்த நினைவை அதுவாதம் செய்கபடி; எதிர்வரை நிலைக்கணையாகவுமாம்; கவிமரபுக்கேற்ப, உலகில் வழங்குகிற சொல்லாலே குறித்தாராகவுமாம்.

துவியேன்னை மனது குடத்தை—ஞானம் அறட்டானம் ஆகிய இரண்டு சிறகுக ளைமந்த ‘ஹமஸர்’. ‘பரம ஹம்ஸர்’ என்னுமபடியான மஹான்கள் வாழும்பட மென்று ஸீவாபதேசார்த்தம் கூறுவர். ... 14

முன்பொரவிராயனாந்ரு முதுமதியிவங்கவேனித்து*
அன்பிதெறுவகவத்து சூங்குநினைபணிபநிஞ்ஞந்*
என்பெனாந்நிபுக்கிட்டு என்னுடைநெஞ்சமென்றும்*
அன்பிதெறுவகவத்து சூங்குநினைபணிபநிஞ்ஞந்*
என்பெனாந்நிபுக்கிட்டு என்னுடைநெஞ்சமென்றும்*

15

முன	முனபொருகால்	நினகுறகு	நின்றபெருமானுக்கு
பொலா	பொல்லாதவனான	அடியனை	அடியின்
இராவண்ண	இராவண்ணுடைய	என்பு எனாம	எனாபெல்லாம்
தன		உருகி	உருகி
முது மதிந்	வலியம, தினகரையுடைத்தான	உக்கிட்டு	இறதுபபேய்
இலங்கை	இலங்காபுரியை	எனதுகூட	எனதுகூட
வேனிதது	கடுவிதது	செஞ்சம என்	நெஞ்செனது சொல்லப்
அனுமன	சிறிவதிருவந்	தும	படுகிற
அனபிஞ்ஞ	மதிழ்ச்சியுடனே வந்து	அனபிஞ்ஞ	ஆவததினா
வந்து		ஞானம நீர்	ஞானமாதிரி தீர்த்தத்தைக்
ஆங்கு	கிஷ்கிணதையிலே	கொண்டு	கொண்டு திருமஞ்சனம்
அடி இளை	உபயாதகளையும் தெழும	ஆடுவன்	செய்வேனா.
பணிய	படியாக		

***—எம்பெருமானை கீரட்டுதல் பூசுக்குதல் முதலிய வழிபாடுகளால் நேராக உகப்பித்து உய்க்தான் யசோதைப்பிராட்டி; அவன் செய்தபடிகளை அது கரித்துப்பேசி உய்க்தார் பெரியாழ்வார்; இவ்வாழ்வார் தாரும் அவனே னினை வழி

பாடுகள் செய்யப் பெறவேண்டுமென்று பாரித்து மாகனிகமாகவே கீராட்டுதலும் பூச்சூட்டுதலுஞ் செய்து மகிழ்கிறார் இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும்.

எம்பெருமான் பரம ஸந்தோஷமாக எழுந்தருளியிருந்த ஒரு ஸமய விசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து அந்த நிலைமையிலே கீராட்டம் கொண்டருளச் செய்கிறேனென்கிறார். பிராட்டி திருக்குறிடத்தைத் தேடித் தெரிந்துவருமாறு ஸ்ரீராம பிரானால் வியமித்து விடுக்கப்பட்ட வாகர முதலிகளிலே தலைவரான சிறிய திருவடி இலங்கையிலே வந்து கண்டு அப்பிராட்டி கையிலே "இத்தகையாஸையா ஸமீதவன் கை மோதிரமே" என்று ஸ்ரீராம காமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, சூடாமணிவாயும் பெற்று, 'எதிரிகளின் வலிமை அப்படிப்பட்டது? என்று பெருமான் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்லவொண்ணாதாகையால் அதையும் தெரிந்துகொண்டு செலவேமென்று கருதி அதற்காகச் சில சேஷ்டிதங்களைச் செய்து தன்வாலில் கெருப்பாலே இலங்கையைச் சுழித்து "கண்டேன் சீதைதாய்" என்று மீண்டுவந்து விண்ணப்பஞ் செய்த ஸமயத்திலே ஆனந்தக்கடலிலே ஆழ்ந்துகிடந்த பெருமானுக்கு, அங்கிலையை நினைத்து ஈடுபட்டவனுக்கு, அப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான ப்ரேமமே எனது கெஞ்சாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் என்னுடைய கெஞ்சமென்னு மன்பிணம் ஞானமாகிற திருமஞ்சனத்தால் கீராட்டுவேனென்கிறார். தீர்த்தத்திற்குப் பரிமள தரவயம் ஸமஸ்காரமாகவதுபோல் இங்கு ஞான கீருக்கு அன்பு ஸமஸ்காரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் மாகனிகமான திருமஞ்சனத்தைச் சொன்னவாறு.

"முன்—அதுவுமொரு காலமே! என்று வலியுறுத்திகிறார்" என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி உணரத்தக்கது.

பொருள்—பொல்லா என்றபடி.; தொருத்தல். "சுரிகுழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமைபிற் கடுவிலை யாககனுகையாலே பொல்லாதவன் என்று பொதுவிலே சொல்லாமத்தனை யொழியப் பிரித்துப் பாகாயிடப் போகா தென்க.

- மாயமாம்பாய்ச்செற்று மருதிறடத்து*வையம்
- தாயபரவாபொங்கத் தி.வரைதீர்த்து*வாரேஞ்சு
- கீயுமாவெம்பிரஞ்சுக் கெஞ்சுடைச்சொற்கென்குதும்*
- துயமாமாங்கொண்டு துட்டுவக்டென்குடனேனே.

16

மாயம்	மாயச்செய்கையைமுடைய	வாரேஞ்சுக்கு	(அமுதமெடுத்து)
மான்	மாரீசனாகிற மான	சயும	தேவர்களுகரு
மாய	முடியுமபடி	மால்	கொடுத்தவனுமுள்ள
செற்று	கொன்றவனுயும்	எம் பிராஞ்சுக்கு	ஆச்சிதவயாமோதரசாலி
மருது	(இரட்டை) மருதமரங்கள்	எனனுடை	யான
இற	முறித்துவிழுமபடி	சொற்கள் என்	எம்பெருமானுக்கு
கடந்து	கடைகற்றவனுயும்	னும	எனனுடைய
வையம் தாய்	{ (தீவிக்காமனாகி) உலகங்களை	துய	வாய்மொழிகளாகிற
அ	கொடுத்துகொண்டவனுயும்	மா மாநி	பரிசுத்தமான
மா	அப்படியபட்ட	கொண்டு	{ மெந்த மாலையைக் கொண்டு
பாவை	பெரிதான	தொண்ட	{ அடியேன்
பொங்க	கடலானது	வேன்	
துட வரை	பொங்குமபடியாக	குட்டுவன்	குட்டுவேன்.
தீரித்து	{ பெரிதான மத்தா பர்வ		
	{ தத்தை		
	சுழலச்செய்து		

* * *—தீழ்ப்பாட்டிலே திருமஞ்சனம் பண்ணினார்; இப்பாட்டிலே திருமாலே சூட்டுகிறார். முன்னடிகளிலே எம்பெருமானுடைய காங்கு அவதாரங்களைக் குறிக்கிறார்; “மாயமான் மாயச்செற்று” என்றதனால் ஸ்ரீராமாவதாரம்; “முகதிற கடத்து” என்றதனால் ஸ்ரீ கருஷ்ணாவதாரம். “வைபவதாய்” என்றதனால் திரிவிக்கராவதாரம். “அம்மா பரவைபொங்கத் தடவரை திரித்து வானோர்க்கீயும்” என்றதனால் கூர்மாவதாரம்.

முன்பே விச்வாமித்ரருடைய யாகத்தில் மாரீசனை உயிர் மாய்த்திருக்க வேணும்; அப்போது விட்டிட்டதனானே இப்போது இவ்வந்தம் வினைக்க வந்தானென்று உயிர் மாயத் தொலைத்தானாகிறது.

[புத்திர நடத்து] கண்ணன் குழந்தையாகிருக்கும் காலத்தில் துன்பப் படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கண்ணனைத் திருவயிற்றிலே கயிறறினால் கட்டி ஒருவிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலே யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அவருக்கு இரட்டை மருதமரத்தின் கடுவே எழும் தருளியபொழுது அவவுரலு குறுக்காய் வின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரக் களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவிலே முன் காரத சாபத்தால் அம்மரக்களாய்க் கிடந்த களகூபரன் மணிகரீவனென்றால் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்த்து சென்றனர். இந்தக் குபேர புத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையிலலாமல ஐலகீசைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் காரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள், மலையயர் அனைவரும் கண்ணன்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால், வளதிரியிலாமலே யிருக்க, காரதர் கண்டு கோபப்பெகொண்டு ‘மரங்கன்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களா வீர்’ என்று சரிகை, உடனே அவர்கள் வருத்தி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரகசி நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்பு திருமலை உங்களுக்கு அணுகுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அரசர் களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனரென்றும் சில புராணங்கள் கூறும். “பொய்ம்மாய மருதான் வகரரை” என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

வைபவ தாய் - ‘தாய்’ என்றது தாவி யென்றபடி. “பாயோரடிவைத்ததன் தீழ்ப் பரவை கிலமெல்லாந் தாய” என்ற திருவாய்மொழியும் காண்க. “அம்மா” என்பது அம்மா எனத் தொகுத்தலாகிறது.

ஆக இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாகரு என்று தமிழ்ப்பாசுரங்களையுடைய மாலைப்பாசுகொண்டு சூட்டுநீர்வென்றாசிறிற்று, ... 16

பேரினாபிறவித்தார் பேருள்குபெருமைபேரி*

சகிருந்ந்துபோகுரென்பதில் லுள்கின்வண்ணம்*

பேரினேனேசமாட்டேன் பேருதயென்பிறவித்ததத்*

ஆகையோபெரிதுகொங்க அகைகடல்வண்ணப்பாடே.

17

பேர் உளான	{ திருப்பேர் களில் எழும் தருளியிருக்கிற எம்பெரு மானுடைய	பேரி என்னுள்	{ (அப்பெருமைப்பை) மேலிய பரிநலனிதத கெபாலத்தி கரும
பெருமை	பெருமைப்பை	உய்த்து	{ உறுஜிவித்தார்கள்,
பேரினா	பேரினவர்கள்	போனார்	
பிறவி நீத்தார்	{ ஸமஸாரத்தைக் கடந்து முத்தானார்கள்;	என்பது	என்று சொல்லுவது

தி உலகின கவணாய	{ சாந்தர்ப்பாபகதபாரம;	பிறவித்தந்தரு	{ இந்த மமணரத்தத விட்டு கிலுததரு
பேரதயேன	{ அநிகிலுளா கரேன வெனனில;	அகிலகல	{ அகிலபெரிசெனதகடல போனநகிறததருளாம
பேரினென்	{ (அவன பெருமையைப்) போ வணவனே?	வண்ணாரபால	{ பெருமன விஷயத்திலே
சச மரட்டேன	{ (கிபரனாதிசைப்போலே) சசமரட்டேன;	ஆகாயேன	{ ஆகாயே அநிகனலிருத் பெரிது
		வெனன	{ வெனது; குதிர உணர்க.

***—எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகின்ற பகதர்களும் கண்ணீர் பெறுகிறார்கள்; அப்பெருமையை ஏகமென்ற கிபரனாதிகளும் கண்ணீர் பெறுகிறார்கள் என்று சாஸ்தாக்களினால் தெரியின்றது; இவனிக வாக்யபிதும் ஏனக்கு அவையில்கூட; எம்பெருமானுடைய பெருமையை அறிவிப்பான் கான் என்ன பேசப்போகிறேன், என்னைய பேசமுடியுமோ? முடியாததனால் "பேருளான பெருமை பேசிப் பிறவித்தந்தருடைய கோஷ்டியிலே அகலிக்கப் பெற்றிருக்கான் கான். இனி, கிபரனாதிகளைப்போலே ஏக உயகது போகாமோ வெனனில், ஏசிப் பெறும் மோகும் எனக்கு வேண்டா; மோகும் போகாமல் காகமபோனதும் போகிறேன், எம்பெருமானை சாதிருக்கனைய போதும்; கிபரனாதிகளின் செயலும் எனக்கு வேண்டா, அவர்கள் பெற்றபெறும் எனகருவனாடா; ஆக இரண்டு வகையாலும் மோகும் பெறுவகதது ப்ராந்திரிகமியாவிறது; ஆகிலும், மோகும் பெறவேண்டுமென்ற ஆகாயே அபரமகவுனனது; அவனுடைய வடியழகு என்னைத் தவக்குமின்றது, எனசெய்யேனென்சிறுர்.

[பேருளான பெருமையிலிற் பிறவித்தந்தர்] 'அப்பகருடத்தான் ஸகலிதி' என்று ப்ராந்திரிகபெற்ற திருப்பேர் ககர் ஒனகறா சொன்னது மற்றெனகைத் திருப்புகட்டும் உயகனாகும். திருப்பேர் முகமான திவ்யதேசவகனில் நித்ய ஸகலிதிபனணி திருகருமவனான எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் போகவர்கள் உஜ்ஜீவித்தமைக்கு உதாரணம் காட்டவேணுமோ?

[சகிஞர் சந்தியோநர்] 'சகிஞம்' என்று உமமை தொகதிசுப்பதாகக் கொள்க. "கற்றினம மேய்ககனும் மேய்ககப்பெறான கருவாழ சாதிபுமாகப் பெறான, பற்றிபுரலிடையாப்புமுண்டான பாலிகான உங்களுக்கெக்ககொடுனா" என்று ஆண்டான் வரிதெரிசுது பேசும்படியாக தாஷித்தவர்களில் தலைவனான கிபரனான முதலானவர்கள் 'சகிஞர்' என்பதாற் கொணப்படுவர்; வைகிறவனும் பேர் சொல்லி வைப்பேண்டி திசுப்பதால் ஏதேனுமொரு படியானே கமாறனடைய திரு காமத்தைச் சொன்னுனென்று கொண்டு எம்பெருமான் ஏகமிறவர்களுக்கும் கற்கதி கங்குவதுண்டு. கிபரனாகரு மோகுகவதைத்தெனபதைப் பாரசாமஹர்ஷி பகர்த்தவையத்தார் ஸ்ரீனிஷ்ணு புராணதல்க. "கேட்பார் செலிகடு தீழமை வசவுகனே வைபும, சேட்பார் பழம் பகைவன் கிபரனை, திருவடிதாட பாலைடத்த" என்றார் கமமாழவாரும்.

எப்பது திவ்யகலிக வண்ணம்—கோகமென்ற சொல்லால் சாஸ்தாத்தைச் சொன்னுற வழகசமுமுண்டு; "என்னை நம விடுபெறான உகிலினை வெனிறே" என்ற திருவாய்மொழி விவாகவியானங்களிடும், "கலிகத்திதம கர்ம ததனநி மோகே" என்ற ஆனவந்தார் ஸதோத்ர விவாகவியானவகளிதல கானவாம். ஆகவே இங்கு உகிலி வண்ண மென்று சாஸ்தாமர்வாதனைச் சொன்னபடி. (சாஸ்தாமறிசுது) உகைத் தவர்கள் சொன்னார்கள் என்று பொருள் கொண்டாறும் கொள்ளலாம்.

பேசிலேக் எம்பெருமானுடைய பெருமையை கான் பேசினேனென்பதாகப் பொருள்படுவதன்று, 'ஆ! எம் வெரு கனருகப் படித்துவிட்டோம்' என்றல், படிக்கவில்லையென்று பொருளாவது போல இவரும் எதிர்மறையாகக் கொணந்த

தக்கது. ஏம்பெருமான் பெருமையைப் பேசுவான் அதிகாரி காலை என்று இழித்துச் சொல்லுகையில் திருவுள்ளம். இங்கே விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காரணியின்;— உண்ணப்புக்கு மயிர்ப்பட்டு அழகிதாக உண்டேனென்னுமா போலே” என்பதாம். சசமட்டே—ஏசிப் பெறக்கூடிய மோகமும் வேண்டா என்றபடி.

மோகமும் பெறுவதற்கு இரண்டு வழிகளே சாஸ்தாங்களிற் காண்கின்றன; ஏம்பெருமானது பெருமைகளைப் பேசியாவது மோகமும் பெறவேணும், சித்பாலா திகளைப்போலே ஏசியாவது மோகமும் பெறவேணும்; எனக்கோ பேசத் தெரியாது; சசுவோ இஷ்டமில்லை; அந்தோ! இழந்தேபோயித்தனையே. மோகமும் பெறவேணுமென்கிற ஆசையோ அளவுகடந்திருக்கின்றது! கான் செய்வதென்? என்றதாயிற்று.

இளைப்பினை விபக்கம் தீக்கி விருத்துமுன் விவையக்கூட்டி.

அளப்பினைப் புனைக்கி அளப்பவர்களை வைத்து.

துளக்கமிக்கித்தெய்து தோன்றலுக்கடர்விட்டு ஆங்கே

விளக்கினை விதிக்கான்பார் மெய்மையே காண்கிறாரே.

28

இளைப்பினை	கலைசங்கலிதையைய ஸஞ்சர	ஆங்கு	அந்த நிலைமையிலே
இயக்கம் நீக்கி	ரத்தைத் தவிர்த்து	கடர் விட்டு	துவவித்துக்கொண்டு
இருந்து	(இச் சூழலத்தில்) அசை	தோன்றலும்	தோன்றலானிலே
முன் இமையை	மேல் இமையைக் (கீழிமை	விளக்கினை	விளக்கிய ஏம்பெருமானை
கூட்டி	யோடே) சேர்த்து	விதிவின்	சாஸ்திரவிதிப்படியே
அளப்பு இல்	அளவிறந்த பஞ்சேந்திரியம்	காண்பார்	{ காணவேணுமென்றிருக்கிற
ஐம்புலன்	களைப் பட்டியேய வெளப்		உபாஸகர்கள்
அடக்கி	பாதபடி தடைசெய்து	மெய்மையே	உள்ளபடியே
அவர்கண்	ஏம்பெருமான் விஷயத்திலே	காண்கிற	{ காணவல்லவராவாரோ?
துளக்கம்	இடைவிடல்லாத ஸ்மருதி	பாரே	{ (காணவில்லா என்பபடி.)
இல் சிந்தை	ஸந்ததி ரூபமான பக்தி		
செய்து அன்பு	வைப்பண்ணி		
வைத்து.			

“—ஏம்பெருமானை ஸ்வப்ரபந்தத்தால் காண விரும்புமவர்களின் விருப்பம் ஒருகாலும் கைகூடா தென்கிரார். இளைப்பினை விபக்கம் தீக்கி—இளைப்பாவது க்வேசம்; க்வேசமாவது ஐவகைப்படும்; “அவித்யா அஸ்மிதா ராகத்வேஷாபிகிவேசா; க்வேசா;” என்று பாதஞ்சலதர்சனத்தில் சொல்லப்பட்டது; அவிக்கையாவது அஜ்ஞாசம்; அஸ்மிதையாவது அஹங்காரம். ராகமாவது இச்சாவிசேஷம்; த்வேஷ மாவது பகை; அபிநிவேசமாவது மாண்பயம். (என்று குணமாஞ்ஞலியில் விவ ரணம் செய்யப்பட்டுள்ளது.) ஆக இப்படிப்பட்ட க்வேசங்களின் ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து. [இருந்து] காற்றுகுபோலே எப்போதும் பறந்துகொண்டே இருக்குமியல் வினர்க்கு ஓரிடத்தே இருப்பது அருமையாகும்; அப்படிப்பட்ட அருந்தொழிலாகிய இருப்பைச் செய்து. [முன்விவையக்கூட்டி] ஒரு திக்கையும் கோக்காமல் தன் மூக்கின் துனியையே கோக்கிக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறபடி செய்து என்றவாறு. மேலிமையைக் கீழிமையோடு சேர்த்து இத்த நிலைமையாகும். [அளப்பிற் றும்புனைக்கி] அளவிறந்த விஷயத்தால்களிலே பட்டி மேயக்கூடிய பஞ்சேந்திரியங்களை உள் விஷயத்தோடே நிற்கும்படிசெய்து. [அன்பு அவிக்கை வைத்துத் துளக்கமிக்கித்தெய்து] ஸதஸதாரைபோலே அவிச்சிந்த ஸ்மருதி ஸந்தாநரூப மான பக்தியை பகவத்விஷயமாகப் பண்ணி என்றவாறு. [ஆங்கே கடர்விட்டுத்

தொன்றும் இதுயாதி.] ஆகவிப்படிப்பட்ட முறையிலே ஜாஜ்வல்யமாநமாய்க்கொண்டு தோன்றுகிற ஞானத்தாலே வேதவிளக்காகிய எம்பெருமானை சாஸ்திரங்களில் விதித்தபடியே உபாஸனைபண்ணி ஸாஷாத்தரிக்கவேண்டுமென்று பெரு முயற்சி செய்பவர்கள் அவனை மெய்யாகக் காணமுடியுமோ? அப்பெருமான் தானே தனது கிரீடேறதுக க்ருபையினால் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்தருளினால் காணலாமத்தனை யொழிய * ஊன் வாட வுண்ணாதுபிரகாவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் கொண்டு தாம் வாட வாடத் தவஞ் செய்கையாகிற ஸ்வபாயத்தங்களாலே அவனை ஸாஷாத்தரிக்கை எனினோ? என்றாரபிற்று.

பெண்ணுலாஞ் சடைபினுளும் பிரமணமுன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா லுழியுழி தவஞ்செய்தார் வென்கிறிற், விண்ணுனார் வியப்பவந்து ஆனைக்கன்றருளை யிந்த" என்கிறபடியே பண்ணுழியுழிகாமமாகத் தவம்புரிந்து வருந்தி கின்றவர்க ளெல்லாம் வெட்கப்பட்டு கிற்கும்படியாக ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வான் போல்வார் திறத் திலே பரம க்ருபைசெய்தருள்பவனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்திற்கு இணங்க இப்பாட்டுக்கு இவ்வளவு உரைபிடுதல் மிகப்பொருந்தும். பெரியவாச் சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் இவ்வளவு விரிவாக உரைபிட்டருளின பின், "அதவா, இப்படி யோகசாஸ்தரத்தில் சொல்லுகிறபடியே உபாஸித்துக் காண் பாய்க்குக் காணலாமென்றுமாம்" என்கிற மற்ருரு கிரீவாஹமும் அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ளது காண்க.

...

...

...

... 18

மிண்டியார்மண்டையேத்திப் பிரம்மனைநிரிதத்துன்னும்*

முண்டியான்சாபத்தீர்த்த வொருவனார்*உலகமேத்தும்

கண்டியூரங்கம்மெய்யம் கச்சிபேர்மல்கையென்று

மண்டிதர்*உய்யகெடுதல் மறையர்க்குய்யமே?

19

பிண்டி	ஆர்	உறுத்தபொருள்கள் உதிருகிற	கண்டியூர்	திருக்கண்டியூரென்ன
மண்டை		தலையோட்டைக் கையி	அரங்கம்	திருவரங்கமென்ன
ஏந்தி		வேந்திக்கொண்டு	மெய்யம்	திருமெய்யமென்ன
பிரம்மனை		அயலாருடைய விடுகளிலே	கச்சி	திருக்கச்சியென்ன
நிரிதத்து		நிரிந்து (பிச்சையெடுத்து)	பேர்	திருப்பேர்க்கொன்ன
உண்ணும்		ஜீவித்த	மல்கை	திருக்கடன்மல்கையென்ன
முண்டியான்		மொட்டையாண்டியான ருத்ர	என்று	ஆகிய இத்திருப்பதிகளைப்
சாபம்		னுடைய		பேசிக்கொண்டு
தீர்த்த		பரமமஹத்திசாபத்தை	மண்டியார்	அவகாவிக்குமவர்கள்
ஒருவன்		பேர்க்கின	உய்யல்	அல்
னர்		அத்தீதியான எம்பெருமா	லால்	உஜ்ஜீவிக்கலாமத்தனை
உலகம் ஏத்தும்		னுடைய		யொழிய
		திருப்பதிகளால்	மறையர்க்கு	அல்லாதவர்களுக்கு
		உலகத்தவர்களால் கொண்	உய்யல் ஆமே	உஜ்ஜீவிக்கவழியுண்டோ?
		டாடப்பட்டனவாய் முன்ன		(இல்லை.)

*** - எம்பெருமானாகந்தருளின நிவ்ய தேசங்களினெங்கும் "பதியே பரவித் தொழுந்தொண்டர்" என்னும்படியாக அவகாவித்திருக்குமவர்கள் உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டேயல்லது அல்லாதவர்களுக்கு ஒருகாலும் உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லையென் னிருர். ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலை யுடையது திருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாகிருக்கின்ற தென்று கருதி அவனது கிரமொன்றைக் கின்னி யெடுத்துவிட்ட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவத் தொலையப் பிச்சை யெடுக்க

வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் விறையுமோ அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலைகளிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருத்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் கீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை அடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள காராயண மூர்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அகலம்' என்று பிசைக்கிட, உடனே அது விறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்ற வரலாறு உணரத் தக்கது.

"உண்ணும் முண்டியான்" "உண்ணும் உண்டியான்" என்பன பாடபேதங்கள். "தாபனவேஷத்தையுடைய ருத்ரன்" என்று வியாக்கியான வாக்நியங் காண்கையாலே 'முண்டியான்' என்றபாடம் அதற்குப் பொருந்தும். மோனை பின்பத்திற்குச் சேர 'உண்டியான்' என்றபாடம் பொருந்தும். உண்டி—உணவு; பிச்சையெடுத்து உண்ணப்பட்ட உணவையுடையவன் என்றபடி.

கண்டியூர்—சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. மெய்யல்—பாண்டி நாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. கச்சி—திருவெஃகாவில் சோக்கு; பன்னி கொண்ட திருக் கோலமாயமைந்த திருப்பதிகளை முன்னும் பின்னும் பேசியிருக்கையாலே. பேர்—திருப்பேர் நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸங்கிதி. மலை—தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றான திருக்கடன்மல்கை.

"இளைப்பினை யியக்கம் கீங்கி" என்ற கீழ்ப்பாட்டிற் படியே வினாக் க்லேசப் படாதே "காம்பறத் தலைசிறைத்து உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுஞ், சோம்பரையுடத்திபோவாஞ் சூழ்புனலாய்கத்தானே!" என்கிறபடியே திவ்ய தேசாறு பவமே போதுபோக்காக இருப்பவர்கட்கே எம்பெருமானுடைய அதுக்கரஹம் அளவற்றிருக்கு மென்றதாயிற்று. 19

வானவர்தங்கட்கோலும் மலர்மிசையயும்* நாகும்
தேமன்துளியேத்துப் சேவடிச்செங்கண்மலை*
மாவேற்கையின்போன்ற வந்தமிழ்மாரிதாலைத்தும்*
ஊமநின்றிவனொ ரொலிகம்பான்வந்தாமே.

20

வானவர் தங்	தேவத்திர்தும்	மாணம் வேல்	பெருமை தங்கிய வேற்
கள் கோலும்			படைபய யுடையான
மலர் மிசை	பூவிற்பிறத்த பிரமனும்	கலியன்	திரும்ங்கையாழ்வார்
ஆயனும்		சொன்ன	அருளிச்செய்த
எனும்	என்றோதும்	வண் தமிழ்	செந்தமிழினுடைய
தே மலர் தூவி	தேன்மிக்க புஷ்பங்களைப்	மாலை ஈலைத்	இப்பாக்காயிருப்பதையும்
எத்தும்	பணிமாறி	தும்	
சே அடி	துதிக்கும்படியாகவுள்ள	ஊனம் அது	குறையொன்று மில்லாமல்
	செவ்விய திருவடிகளை	இன்றி	
	புடையனும்	வல்லார் தாம்	கற்று வல்லவர்கள்
செம் கண்	செந்தாமரை போன்ற திருக்	ஒளி விசம்பு	பரம தத்ததை
மாலை	கண்களையுடையனான	ஆள்வர்	ஆளப்பெறுவர்.
	காவேச்சுவரிகை குறித்து,		

***—தேவர்கட்கு இறைவனான இந்திரனும் திருநாபிக் கமலத்தில் தேவன்றிய சான்முகக்கடவுளும் இடைவிடாது கன்மலர்களைப் பணிமாறித் துதிக்கப் பெற்றிருக்கின்ற செங்கண்மால் விஷயமாகக் கொற்றவேற்பாக்கான கலியன்

சொன்ன இவ்விருபது பாசாங்களையும் ப்ரயோஜனகர்த்தாங்களை விரும்புதனாகிற
ணனமின்றியே அகம்ப்ரயோஜனாய்க் கற்று வணவர்கள் தெளிவிசும்பான
திருநாட்டை ஆளப்பெறுவர்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாரவற்று.

அடியவு:—விதி, காற்று, பாலும், கேட்க, இரும்பு, மூவர், இம்மை, வான், உய்யும்,
சித்தம், தொண்டு, ஆவியை, இரும்பு, காலி, முன், மாய, பேசி, இளைப்பு, பிண்ட, வானவர்,
மின்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூலகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீர்க்கையில்
திருக்குற்த்தாண்டகவுரை
குற்றப்பெற்றது.

எம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.